

baretta

magazine

NUMMER 1 • AUGUSTI 2018

Åmåls Bluesfest

Vände minus till plus

Saints orkester

Störst på 1970-talet

Annica Westman

Närmare än du tror

Road trippin'

Värmland-Norge

Från kafferep till redaktionsmöten

Vem kunde tro detta? Att fikagängets kafferep skulle bytas ut mot redaktionsmöten? Inte jag. Men 25 maj kom den omtalade lagen om GDPR, vilket gjorde livet betydligt mer komplicerat om du har fotografi som intresse. Många är tolkningarna på den nya lagen, många är det som tycker, desto fler personer utger sig för att "veta" vad lagen innebär. Sanningen är väl i alla fall att det kommer att ta ett tag innan vi vet riktigt vad lagen kommer att innebära för oss rent konkret.

Vi beslutade oss på ett tidigt stadium för att ansöka om ett så kallat utgivningsbevis för att kunna ge ut en tidning. Detta för att vara på den säkra sidan, eller som man säger "att ha både hängslen och livrem". Det blir mycket lättare att fotografera i folksamlingar om man har ett utgivningsbevis, då vi nu räknas som press. Så här är vi nu. Vi hoppas ni kommer att tycka om innehållet i denna tidning, som kommer att vara av varierande innehåll, allt för att locka er läsare till oss.

Vi har olika bakgrunder, och olika intressen – förutom det gemensamma intresset för fotografi förstås – vilket gör att vi kommer att vara intressanta att följa!

Vilka är "vi" då? Tony Berg, som jobbat som frilansfotograf och numera driver Åmåls grafiska i Åmål. Terje Olsen, hobbyfotograf från Säffle, men som emigrerat över gränsen till Åmål. Och hans fru, tillika ansvarig utgivare för denna tidning. Maria Olsen, även jag en hobbyfotograf, men som envist hävdar att ordet tillför bilden massor.

Så välkommen till vårt första nummer av Baretta Magazine, som innehåller bilder från Åmåls Bluesfest, bilder från sommaren och mycket annat!

Har ni några önskemål om artiklar? Hojta till. Länkar och andra kontaktuppgifter hittar ni i denna tidning.

Maria Olsen

Maria Olsen

Har fotografien som hobby. Arbetar med hemsidor och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det. På fritiden används kameran flitigt. Har varit medarbetare i två böcker, varav den ene fick Åmåls kommuns kulturpris. Hon har även placerat sig på en andraplats i Kamera- och bilds fototävling. Nästa projekt? Förutom denna tidning, även att slutföra en högskoleutbildning under hösten 2018. 2019? Slutförs arbetet med sin egen bok!

Instagram: mariasklick

Terje Olsen

Intresset för foto har alltid funnits men fram till 2006 blev det mest party/naturbilder. Första systemkameran köptes på Cypern 1979 där han gjorde FN-tjänst, men det var när den första digitala kameran köptes som intresset tog fart. Är medlem i Tilt Photogroup, en grupp på nio personer. Hans största projekt så här långt var när han dokumenterade nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle. Delaktig i två utgivna fotoböcker.

Instagram: grappa59

baretta
magazine

4 Saints orkester

Under 1970-talet var Saints Åmåls största band, de levde på musiken i tio år och gav ut fem album.

16 Närmare än du tror

Annice Westman har mycket att berätta. Hon har mycket att vara tacksam för här i livet enligt sig själv.

18 Roadtrippin'

Terje och Maria gav sig ut på en lång dagstur upp genom Värmland och in i Norge. Läs mer omdirigeringen efter vägen.

32 Åmåls Bluesfest

I somras var det dags för den 27:e upplagan av Åmåls Bluesfest, och det var vinna eller försvinna som gällde. Och det blev vinst.

56 Håkan Ludwigson

Fotografen Håkan Ludwigson har en pågående utställning i Vänersborgs konsthall. En fantastisk utställning väl värd ett besök.

60 Bilskroten i Båstnäs

I de djupa skogarna vid Båstnäs i Värmland strax söder om Töcksfors ligger en gammal bilskrot som är något utöver det vanliga.

Tony Berg

Arbetade som skribent och fotograf åren 1990-2014. Arbetar sedan 2014 på Åmåls Grafiska och har genom åren hunnit med att ge ut fem böcker och medverka i ytterligare en handfull. Är grundare av Åmåls Fotofest och är sedan en lång rad av år även mediaansvarig på Åmåls Bluesfest. Tony har även haft ett flertal fotoutställningar och är även med på Blues at Sea och ställer ut bluesbilder varje år. Tony arbetar för närvarande med en porträttbok.

Instagram: tonyberg64

baretta
magazine

Nr 1 SEPTEMBER 2018

Ansvarig utgivare
Maria Olsen
maria.olsen4@gmail.com

Webbansvarig
Maria Olsen

Redaktör
Terje Olsen
grappa59@gmail.com

Hemsida
barettamagazine.com

Layout
Tony Berg
tony@tonyberg.com
Instagram
barettamagazine

Slutar vi verkligen lyssna på ny musik efter 30?

Den ena undersökningen efter den andra slår fast att vi slutar lyssna på ny musik efter att vi fyllt 30 år. Musiksajten Deezer är ännu mer precisa och menar att gränsen ligger på 30 år och sex månader.

Deezer ställde frågan till 1 000 personer i olika åldrar om deras musikvanor och kom fram till att 60% lyssnade på samma låtar hela tiden. Låtar de gillat sedan de var unga. 25% ansåg att det inte var troligt att de skulle lyssna på ny musik. Det påstås att anledningarna till detta är tidsbrist samt att flödet av ny musik är alldeles för stort för att kunna ta till sig. Ibland handlade det säkert också om ren slöhet.

En anledning kan, enligt en studie hos Duke University som publicerades i *Memory & Cognition*, vara att de gamla låtarna framkallar minnen och känslor, ofta positiva sådana.

Skynet & Ebert går steget längre. Efter att ha granskat data från Spotify-användare påstår de att personer som fyllt 33 år helt slutar lyssna på ny musik.

Sådana påståenden ger jag inte mycket för. Siffrorna är givetvis inte helt gripna ur luften, det går säkert att se tendenser vilka lyssningsvanor den stora massan har, men att påstå att alla äldre än 33 år helt slutar lyssna på ny musik är nonsens.

Få saker är roligare än att lyssna på ny musik. Jag ska med en gång medge att jag gärna lyssnar på gamla favoriter också, men utan att hitta nya artister och skivor skulle det inte vara alls lika roligt.

På 1990-talet tröttnade jag på min vinylsamling och gav bort den, det fick bli cd istället. Men en dag för ett antal år sedan åkte jag med Claes Kihlberg till Knastret, kom hem med ett par vinyl-skivor, då hade jag inte ens en skivspelare kvar. Det fixades snart och så var vinylköpandet igång igen, denna gången var det cd-skivorna som gavs bort.

Men efter ett tag upptäckte jag att jag mest köpte mina gamla favoriter återigen, och ibland flera gånger. Under de första åren var det mer normalt att jag hade köpt en eller ett par dubletter när jag kom hem. Inte så konstigt kanske, det blev många skivor på kort tid och jag hade dålig koll på vad jag köpte.

De senaste två åren har jag inte köpt många begagnade skivor och inte heller nypressningar av gamla skivor. Det kan hända om jag hittar någon bootleg med Bruce Springsteen, men det är inte ofta. Numer köper jag helst nya skivor, för det mesta med relativt nya artister och det är alltid lika roligt att komma hem, lägga vinylen på skivtallriken och sätta sig och lyssna med ett lp-fodral i handen där det för det mesta går att läsa texten.

Jag vet också att jag inte är ensam. Jag har en del vänner som också aktivt köper skivor och då gärna med nya artister. Samtidigt har jag andra vänner som helst lyssnar på äldre musik.

– Det har inte gjorts en bra skiva efter 79, är ett uttalande från en av dem.

Samtidigt tror jag inte de är så kategoriska innerst inne. Men livet vore bra mycket tråkigare om vi inte tog till oss någon ny musik efter 33, det är min bestämda uppfattning.

Tony Berg

Livrustkammaren

Vill du få dig ett gott skratt, och samtidigt få dig en historiektion? Vi har receptet för dig! Följ Livrustkammaren på Facebook – du kommer att lära dig massor, samtidigt som du skrattar så du gråter! Gilla på den!

Boktips

Fan vad trist: Depressiva döden, Victor Ville Johansson

Jag tycker otroligt mycket om denna bok där man får följa Victors alter ego under ett år. En bok vars bilder går rakt in i mitt hjärta, och där skrattet ibland fastnar i halsen. Hans funderingar över livet och samhället är mycket träffande, och skapades av Victor som ett sätt att bearbeta sin egen depression. Victor fick Dalslands Sparbanks litteraturpris 2018.

Instagramtips

Villfarelser

Ett Instagramkonto som ofta får mig att skratta högt är Villfarelser. Grundaren heter Mathias Leclér. Villfarelser har varit en raket på sociala medier, och han har i dagsläget över 225 000 följare. Vad är det som gör Villfarelser så speciellt? För mig är det hans otroliga finger-
toppskänsla och fullständiga brist på respekt

för vad man kan säga högt och inte. Lik Depressiva döden fastnar skrattet i halsen ibland, men oftast får han mig att le och skratta högt. Följ detta Villfarelser.

Marias Netflix tips

Stranger things

Utspejar sig i USA på 80-talet, och är en skum blandning av drama, science fiction och thriller. Ålskar serien som är både spännande och lite övernaturlig. Såg du filmen "Goonies" på 1980-talet? Då känner du igen dig i denna serie som inte får missas!

Sons of anarchy

Amerikansk serie om en MC-klubb. Blodig, spännande och jättebra. Serien blir betydligt sämre efter säsong tre, men fram till dess är den värd att se. Det är en märklig känsla att sitta och hoppas på att "the bad guys" ska vinna över polisen – men det gör man!

Broadchurch

Engelsk kvalitet! En serie om två poliser och hur de löser kriminalfall på engelska kusten. Många spännande vändningar i serien, och otroligt intressanta karaktärer gör att man faller pladask för denna välgjorda serie. Missa inte!

Saints – på väg mot 60

Åmål har genom åren haft ett antal dansband. Mest känt av dem är utan tvekan Saints. De var Åmåls första professionella dansband och under tio års tid från 1972 till 1982 gjorde bandet tusentals spelningar runt om i Norden.

Bandet bildades i en källare någonstans i Åmål 1962. Det var fyra unga killar som drömde om en karriär som popstjärnor, som så många andra gjorde vid den tiden. Kenth Peterson, Lars-Göran Olsson, Anders Andersson och Bengt Storm var grabbarna som startade bandet med det coola namnet Saints. Första tillskottet till bandet var Lars Bodqvist som blev medlem 1963. Därefter blev även Pelle (Per-Håkan) Clarholm medlem och i ungefär samma veva slutade Anders Andersson i bandet. 1964 tackade Lars-Göran Olsson för sig och ersattes av Roger Carlsson.

Inledningsvis tillbringade bandet det mesta av sin tid i replokalen och den första tiden var Saints ett instrumentallband, men killarna insåg snart att om de ville komma någonstans behövde de sjunga också. Övandet gav resultat, bandet blev hela tiden bättre och fick en allt bredare repertoar. Med tiden började det också droppa in lite spelningar.

Första spelningen kom redan hösten 1962 i Arbetareföreningens B-sal. Det var en dans som arrangerades av NOV. Saints fortsatte de närmaste åren att spela på en del skoldanser. Gaget var kanske inte så mycket att skryta över. Ofta kunde det bestå av en Zingo och några korv i bröd till var och en i bandet. Inledningsvis var inte heller turnéfordonet så märkvärdigt. Saints lastade ofta sin utrustning på en packmoped och körde till spelningen.

Men i takt med att uppdragen blev fler och större kom också turnéfordonen att växa. Ett tag lånade de en transportbil från Kungs Kemtvätt när de åkte till sina spelningar, och snabbt fick bandet smeknamnet Tvätt-orkestern, så ganska snart blev det istället en folkvagnsbuss. Största turnébussen var en Scania som bandet åkte omkring under åren 1976-1982.

Hösten 1964 fick Saints sin första och enda vokalist, Laila Madsén. Bandet hade nu börjat få större spelningar på Åmåls stadshotell och liknande ställen. Flertalet av medlemmarna i Saints var för unga att komma in på en del

*Saints sättning 1978, Kenneth
Andersson, Kenth Peterson,
Håkan Frankson, Lasse Bodquist
och Thor Anundson.
Foto: Gabriel Ugglä*

En tidig upplaga av Saints från 1963. Lasse Bodqvist, Lars-Göran Olsson, Kenth Peterson, Pelle Clarholm och Bengt Storm.

Foto: Henry Stake

av dessa dansställen, men som musiker gick det bra. Det var dock inte alla som såg det myckna spelandet med blida ögon. Laila och killarna gick fortfarande på Norrtullskolan, rektor, Ove Moberg, gillade inte alls vad ungdomarna höll på med. Så han förbjöd helt enkelt bandets medlemmar att spela på danser då han ansåg att det inte var förenligt med deras skolarbete. Han gick till och med så långt att han försökte avboka bandets spelningar.

Ove Mobergs agerande fick inte riktigt den effekt han väntat sig. Istället för att sluta att spela och koncentrera sig på skolan hoppade Kenth Peterson, Lars Bodqvist och Laila Madsén helt enkelt av skolan i stället. Lite tuffare var det för Pelle Clarholm som då bara var 14 år. Han hade fortfarande skolplikt, så han fick sluta spela med bandet tills han gått färdigt skolan, då var han snabbt med i Saints igen.

Avhoppen var långt ifrån den enda effekten av Mobergs agerande. I början skrevs det lite om det hela i lokalpressen men ganska snart fick rikspresen nyss om det hela och bandet uppmärksammades i en rad reportage och nyhetstexter. Expressen slog på stort och lade Saints på löpsedeln och Bildjournalen ägnade Saints ett helt uppslag i ett av sina nummer. Så utan att särskilt många hört bandet spela var de redan riks-kändisar, något de ofta tackade rektor Moberg för i sina intervjuer.

1966 gavs bandet debutsingel ut. Skivbolaget Dollar Records gillade Åmålsbandet och såg till att Saints fick skivdebutera. Inspelningarna skedde i Sten & Stanleys nya studio i Karlskoga. Singelns A-sida var en låt som hette "Balladen om Kung Bore". Låten sjöngs av Roger Carlsson och spelades snabbt in. Men när det var dags att spela in

Saints i slutet av 1960-talet. Roger Carlsson, Bengt Storm, Kenth Peterson, Pelle Clarholm, Bo Skugge och Lasse Bodquist.

Foto: Berth Carlson

låten till B-sidan, "Rött och grönt", föll den inte band-medlemmarna i smaken. Då blev det lite stressigt en stund, det behövdes en ny låt, och det snabbt. Med i Karlskoga var Sven-Inge Nordström som på den tiden hjälpte Saints med lite av varje. Han fixade fram en ny text med titeln "Så nära" till samma musik som "Rött eller grönt", och inspelningen kunde fortsätta. Musiken till båda låtarna är signerad Burt Clinton. "Balladen om Kung Bore" har svensk text av Ben Swidén. Texten till B-sidan skrevs av signaturen AMson, vilket i själva verket var sångerskan och låtskriverskan Ann-Marie Bengtsson.

I slutet av 1960-talet fick bandet en ny medlem, Bo Skugge som då hade börjat på yrkesskolan i Åmål. Han hade tidigare varit medlem i Bengtsforsbandet Lancers.

All publicitet om bandets problem med skolledningen

hjälpde bandet att få exponering och ledde också till en del spelningar, men det som gjorde att det började bli allt fler spelningar var det faktum att publiken uppskattade Saints och bandets musik, och det spred sig. Ett par år in på 1970-talet hade antalet spelningar blivit så stort att det inte längre gick att bedriva verksamheten på hobbybasis.

1972 bestämde de sig för att satsa på heltid och året efter skrev de kontrakt med artistförmedlingen Inter-Tone i Stockholm. För ett dansband i Sverige i början av 1970-talet var det precis rätt bolag att ha kontrakt med. Förutom Saints fanns dansband som Strepplers, Thorleifs, Tonix, Jackpots och ytterligare några av Sveriges mest bokade band på den tiden.

Inter-Tone ägdes då av Eddie Larsson och Strepplers skapare Gert Lengstrand skötte bokningarna. Men han

Saints 1973. Lasse Bodqvist, Bo Skugge, Thor Anundson, Kenth Peterson, Roger Carlsson och Pelle Clarholm.

Foto: Berth Carlsson

gjorde så mycket mer, han skrev också låtar till en rad olika band och arbetade som producent. Han skrev under åren även några låtar till Saints. Det var "Livet är ett enda garv" och "En hemma-kväll" från skivan "Åh, vilken tjej", dessa låtar skrev Gert tillsammans med Jan Ahlén.

På albumet "Maria Rosa" bidrog Gert och Lasse Holm med låten "Sommaren med Mary". En annan låtskrivare som Saints samarbetade flitigt med under 1970-talet var Lennart Clerwall.

1973 utökades Saints med Gunnar Jakobsen och det var han som sjöng båda låtarna på bandets singel, som gavs ut av skivbolaget Karusell. Låtarna på singeln hette "Dam-de-da" och "Ensam". Den 23:e mars samma år kunde man köpa singeln och dessutom få den signerad av killarna i Saints på varuhuset EPA. Priset var överkomliga 7,65 kronor.

Thor Anundson-Madsén, kom med i bandet under 1974, han hade tidigare spelat med Åmålsbandet Carols. I maj samma år spelades också bandets första album in.

Saints hade lyckats med konststycket att få ett skivkontrakt med skivbolagsjätten CBS. Då bestod bandet av Kenth Peterson, Roger Carlsson, Pelle Clarholm, Lars Bodqvist, Bo Skugge och Thor Anundson som hade plockat bort sitt andra efternamn. Resultatet av studioarbetet blev skivan "Åh, vilken tjej". Av albumets elva låtar var sex svenska originallåtar, skrivna av bland annat Lars Berg-hagen och Rune Wallebom. Men bandet hade även gett sig på att tolka Bob Dylans låt "I'll be your baby tonight".

Siktet var inställt på Svensktoppen, men trots att skivan sålde bra och mottogs positivt i dansbandskretsar så nådde ingen av skivans låtar in på listan.

Saints 1982. Håkan Franksson, Kenneth Andersson, Gunnar Klint, Kenth Peterson och Lasse Bodquist.

Foto: Berth Carlson

Året efter tackade Roger Carlsson för sig som spelande medlem i bandet. Han gick istället över till att hålla i bandets bokningar och andra kontorssysslor. Även Bo Skugge lämnade bandet samma år. Då hämtades återigen en medlem från Carols, Håkan Franksson på keyboard.

Förutom otaliga spelningar runt om i landet tillbringades mycket tid den sommaren i Europa Films studio 3 där Saints arbetade med sin andra lp som kom att få namnet "Ska du hänga mé". Titellåten skrevs av Björn Ulveaus och Benny Andersson, som vid den tiden slagit igenom med Abba i Eurovisionschlagerfestivalen. En annan Abbamedlem, Agnetha Fältskog, bidrog också med en låt, "Utan dej". Lars Berghagen, som på första skivan hade skrivit låten "Det finns en stad", gjorde också en låt till bandets andra lp – "Efter fyra långa år".

Nu var killarna inne i ett högt tempo. De avverkade runt 150-200 spelningar per år och gav också ut ett album per år under mitten av 1970-talet. Samma sättning som gjorde "Ska du hänga mé" gjorde året efter albumet "Häftiga låtar", som kom att bli Saints bästa album under karriären.

Skivan spelades in och släpptes under 1976 och innehöll flera mycket bra låtar. Jan Ahléns "Stampar in en låt" satte tonen direkt som förstalåt på albumet. "Vackra sagor är så korta" med text av Stig Rossner var ursprungligen en italiensk låt från 1965 som hette "Io che non vivo (senza te)". Musiken skrevs av Pino Donaggio den italienska texten av Vito Pallavicini. Året efter fick Dusty Springfield en hit med låten på engelska med titeln "You don't have to say you love me". Poppiga "Rabidiboj" av Tue Stigby och Ragnar Blomström var en annan av skivans höjdpunkter. "Rabidiboj"

Saints två mest kända logotyper, båda designade av Christer Berg.

var väl egentligen en malplacerad låt på en svensk dansbandsskiva då den var helt omöjlig att dansa till. Vid en stor dansbandsafton i Vollsjö hade Saints som vanligt ett välfyllt dansgolv framför sig när bandet drog igång "Rabidiboj" på en halvminut var golvet i stort sett tomt. När killarna sedan tog en välförtjänt paus i spelningen kom arrangören in i logen med en uppmaning:

– Den låten spelar ni aldrig igen...

Låten som verkligen lyfte skivan var klassikern "Love hurts" av Felice och Boudleaux Bryant. Björn Håkansson hade gjort en svensk text med titeln "Ord ger, ord tar" och Thor Anundsons sång på den låten står i en klass för sig, ett riktigt mästerverk av hela bandet.

Kort efter att "Häftiga låtar" kommit ut i början november 1976 slutade Pelle Clarholm i bandet och än en gång vändes blickarna till Carols. Denna gången hämtades Kenneth Andersson över till Saints. I samma veva startade bandet sin fanclub och bildade även ett aktiebolag, så populärt hade Saints blivit under 1970-talet.

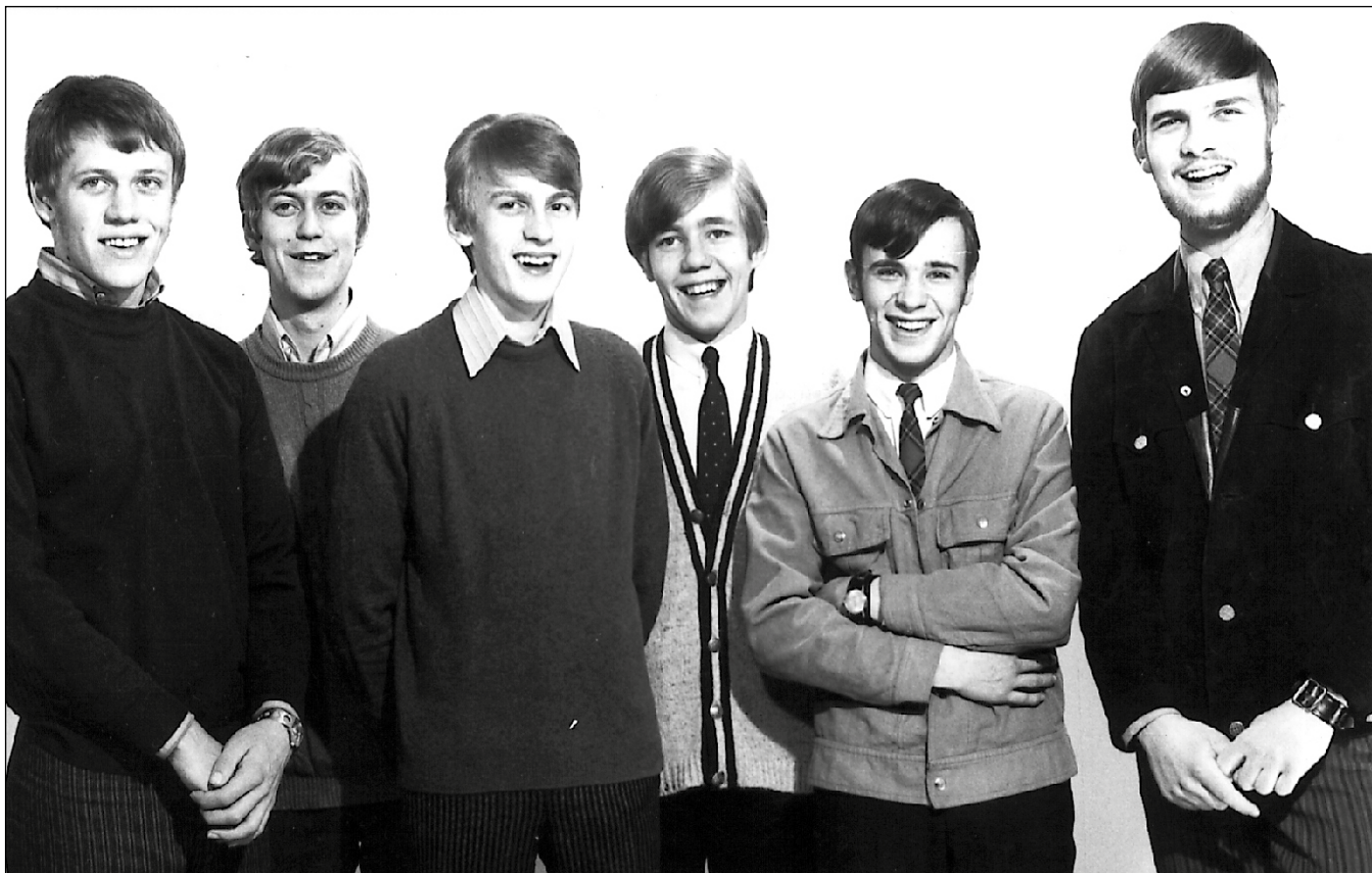
Roger Carlsson som skötte det administrativa hos Saints fick ofta telefonsamtal och brev från fans som ville veta allt om bandet och dess medlemmar.

Därför var det naturligt att starta en fanclub, och redan från början fick den en hel del medlemmar runt om i Norden.

1977 spelade Saints på Nya Ullevi i pausen på ett derby mellan IFK Göteborg och Öster. 38 000 åskådare fanns på läktaren vid den matchen. Väl hemma i Åmål efter derbyspelningen föddes idén på att IF Viken borde ha en kampsång, och det uppdraget gick inte helt oväntat till Saints. Roger Carlsson plitade ned några tänkbara textrader och ringde sedan till låtskrivaren Gert Lengstrand en fredagskväll och bad om en bra låt. Redan på lördagskvällen ringde Lengstrand till Carlsson och talade om att låten var klar. Han sjöng låten över telefonen och saken var klar.

Saints gick sedan in i studio och spelade in låten "Heja Viken, heja Viken". Den har sedan spelats flitigt vid allehanda vikenarrangemang genom åren. Tyvärr blev det aldrig någon singel utgiven utan låten spreds på band. Vikenlåten var inte det enda lokala uppdrag bandet åtog sig. Bland annat finns det en handfull inspelningar för kompis- och partyföreningen Kuliklu från Åmål där Saints kompar kuliklumedlemmen och senare turistchefen Håkan Jarnryd. Man kan väl konstatera att Jarnryd gjorde rätt karriärval.

Ett annat beställningsjobb var en födelsedagshyllning till ungdomsledaren Rune Pettersson i IF Viken. När denne fyllde 50 år hyllades han med en egen låt inspelad av Saints. Christer Berg hade skrivit svensk text till Kenny

Saints på mitten av 1960-talet. Bo SKugge, Lasse Bodquist, Pelle Clarholm, Kenth Peterson, Bengt Storm och Roger Carlsson.

Foto: Henry Stake

1 april 2018 gjorde Saints ett kort framträdande på Åmåls födelsedag i samband med 375-årsjubileumet. Håkan Franksson, Kenneth Andersson, Lasse Bodquist, Kenth Peterson och Thor Anundson.

Foto: Tony Berg

Saints 2018. Den mest långlivade sättningen av bandet, Thomas Andersson, Kenth Peterson, Lasse Bodquist, Stefan Jacobson och Jimmy Östlund.

Rogers hit "Ruby please don't take your love to town". "Rune P" blev titeln på låten som hade platsat på något av bandets album. Lite samma känsla över låten som Svenne Rubins "långa bollar på Bengt" ett antal år senare.

Vintern 1977-78 var Saints i studion igen för att färdigställa sitt fjärde album. Våren 1978 kom så "Maria Rosa". Från den skivan testades titellåten "Maria Rosa", skriven av Jan Askelind och Johan Langer, samt "Nu sticker vi och badar", skriven av Fredrik Belfrage och Ingvar Blom, för Svensktoppen, men... det blev ännu en tolfte plats som bästa resultat. Med på "Maria Rosa" fanns också låten "Blue christmas" som sedan kom att hamna på en julskiva hos skivbolaget CBS. Med på den skivan medverkade förutom Saints bland andra Magnus Uggle, Janne Schaffer och Mikael Rickfors.

Efter "Maria Rosa" låg Saints lågt ett tag med skivproduktionen. Spelschemat var fortfarande fullbokat, något som också började slita på medlemmarna i bandet. Men de hade fortfarande en del kvar att ge. Under slutet av 1970-talet och början av 1980-talet fortsatte de att spela som heltidsmusiker och 1982 firade Saints dubbelt jubileum. Bandet hade då funnits i 20 år, och killarna hade varit proffs i tio år. Då tackade Thor Anundson för sig och ersattes av Gunnar Klint. I samband med jubileumet spelades också Saints sista album in. Det fick det passande namnet "Jubileum". Albumet spelades in under fyra intensiva dagar i oktober 1982 i Göteborg med Nick Borgen som producent. Det var också första albumet som inte gavs ut genom skivbolaget CBS. Nu var det istället Ewita som stod bakom albumet.

Foto: Tony Berg

På skivan fanns svenska versioner på låtar som "Sleepin' alone" av John Denver, "Lovers live longer" av David Bellamy samt "Abracadabra" av Steve Miller. Albumet kom att bli något av ett bokslut för Saints som heltidsdansband. Succesivt trappades verksamheten ned till hobbybasis igen. Gunnar Klint slutade i samband med att Saints lade av som heltidsmusiker och efter ett tag slutade även Kenneth Andersson och Håkan Franksson.

Kvar var då bara Kenth Peterson och Lars Bodqvist men Thor Anundson kom tillbaka igen efter några års frånvaro. Dessutom tillkom Tomas Andersson och Jimmy Östlund, även Stefan Jacobsson anslöt till bandet. Niklas Dahlman har hoppat in och spelat med Saints vid några tillfällen när Kenth Peterson inte haft möjlighet att vara med. Saints har fortsatt att finnas som band genom

åren även om spelningarna varit ganska sporadiska.

Våren 2017 gjorde Saints en bejublade konsert på Sjösidan i Åmål tillsammans med Pal Ritz & The Piccolos, en riktig nostalgifest för Åmålspubliken. 2018 har bandet gjort två spelningar. 1 april i samband med Åmåls stads 375-årsdag, då var Kenneth Andersson och Håkan Franksson tillbaka i bandet för en kväll. 4 augusti avslutade Saints årets upplaga av Hamnfestivalen i Åmål, då med sin ordinarie sättning med Kenth Peterson, Lars Bodqvist, Jimmy Östlund, Thomas Andersson och Stefan Jacobson och Thor Anundson som gäst.

Tony Berg

Åh, vilken tjej

Typ: Album

Låtar: 1. Åh, vilken tjej (Errol Nordstedt), 2. När jag såg dej som liten (Calvin Lewis/Andrew Wright/Bo Blombergh), 3. Hon e' nam-nam (Dallas Frazier/L. Green (eg. Peter Himmelstrand)), 4. Det finns en stad (Lars Berghagen), 5. Reason to believe (Dennis Lambert/Brian Potter), 6. Livet är ett enda garv (Jan Ahlén/Gert Lengstrand), 7. Flickan i huset mittemot

(Errol Nordstedt), 8. En hemmakväll (Jan Ahlén/Gert Lengstrand), 9. Aldrig igen (Floyd Cramer/Boudleaux Bryant/Gösta Rybrant), 10. I'll be your baby tonight (Bob Dylan), 11. Söta lilla Ann-Christin (Rune Wallebom)

Inspelad: Maj 1974, Europa Films Studios

Producent: Lars-Johan Rundqvist

Tekniker: Björn Almstedt

Skivnummer: CBS 80290

Utgiven: 1974

Skivbolag: CBS Records AB

Ska du hänga me'

Typ: Album

Låtar: 1. Ska du hänga me' (Benny Andersson/Björn Ulvaeus), 2. Ge mej lyckan tillbaka (Paul Anka/Tord Erik), 3. Efter kalla vinterns snö och is (Karl-Gerhard Lunqvist/Berith Lundqvist), 4. Vid mitt fönster (Göran Forss/Monica Carlsson), 5. Efter fyra långa år (Lars Berghagen), 6. Sentimental journey (Bud Green/Les Brown/Ben Homer/Jack Mason), 7. Min

vän hårfrisören (Rune Wallebom), 8. Utan dej (Agneta Fältskog), 9. Du bara lovar och lovar (Rune Wallebom), 10. There won't be anymore (Charlie Rich), 11. Quarter masters stores (A. W. Harvay), 12. Mona Lisa (Jay Livingston/Ray Evans/Karl-Evert Gehrman)

Inspelad: Sommaren 1975, Europa Films studio 3

Producent: Lars-Johan Rundqvist

Tekniker: Björn Almstedt

Skivnummer: CBS 80887

Utgiven: 1975

Skivbolag: CBS Records AB

Häftiga låtar

Typ: Album

Låtar: 1. Stampar in en låt (Jan Ahlén), 2. Vackra sagor är så korta (Pino Donaggio/Stig Rossner), 3. Rabidiboj (Tue Stiby/Ragnar Blomström), 4. Eva min Eva (Claes Bure/Lars Carlsson), 5. Jag är fast, jag är förlorad nu (Del Shannon/Jeanine), 6. Boxarboogie (Jerry Gustafsson), 7. Hjärta smärta (Little Gerhard), 8. Ett glas med Champagne (Georg Kajanus/Monica

Forsberg), Chattanooga choo choo (Harry Warren/Mack Gordon), 9. Ord ger, ord tar (Boudleaux Bryant/Björn Håkansson), 10. Lilla Selma (Lennart Clerwall), 11. Du måste skynda dig rara (Bob McNally/John Chesterton/Stefan Egmar).

Inspelad: 1976, Europa Films studios & Polyvox

Producent: Mats Olsson

Tekniker: Björn Almstedt och Peter Olsson

Skivnummer: CBS 81474

Utgiven: 1976

Skivbolag: CBS Records AB

Maria Rosa.

Typ: Album.

Låtar: 1. Maria Rosa (Jan Askelind/Johan Langer), 2. Söndagkväll (Lars Hagelin/Tommy Stjernfeldt), 3. Nu sticker vi och badar (Fredrik Belfrage/Ingvar Blom), 4. Plastic (Poul Dehnhardt/Tommy Seebach), 5. Blue christmas (Bill Hayes/Jay Johnson), 6. Andy pandy (Monica Forsberg/Paul Paljett), 7. Desperado (Lasse Holm/Peter Bernd Schimkat/Haupt/Margot Borgström), 8. Rosetta (Mike Snow), 9. Ti amo (Giancarlo Bigazzi/Umberto Tozzi), 10. Jag ska förstå (Lars Hagelin/Tommy Stjernfeldt), 11. Sommaren med Mary (Lars Holm/Gert Lengstrand), 12. Have I the right (Alan Blaikley/Ken Howard), 13. Borta är parken och lunden ((Lars E. Carlsson/Owe Hedlund)

Inspelad: 1977-78, Europa Films Studio 3, Musikfabriken, OAL och Park.

Producent: Jan Askelind

Tekniker: Leif Allansson, Axel Gårdebäck, Ove Norsten och Lars Wallander

Skivnummer: CBS 82694

Utgiven: 1978

Skivbolag: CBS Records AB

Jubileum

Typ: Album

Låtar: 1. Tro tro tro (Lennart Clerwall), 2. Tänk om blommor kunde tala (Lennart Clerwall), 3. Dardanella (Felix Bernard/Johnny S. Black), 4. En del dar har solsken (Dick Feller/Mats Rådberg), 5. Don Juan (Tommy Stensrud/Kenneth Andersson/Håkan Franksson), 6. Love me please love me (Michael Polnareff/Birger Höglund), 7. Skall du någonsin bli min (Lars Waldef-

ledt), 8. Dansa med Dolly (Terry Shand/Jimmy Eaton/Mick Leander), 9. Gör som du vill (John Denver/Monica Forsberg), 10. Ska det va' så ska det va' ordentligt (Lars Sewerinsson), 11. Älska är livet (David Bellamy/Olle Bergman), 12. Abrakadabra (Steve Miller/Gaga), 12. Here's that rainy day (James van Heusen), 14. Du sa' tack (Sunny Curtis/Mats Rådberg)

Inspelad: 4-8 oktober 1982, Studio Ljudspåret, Göteborg

Producent: Nick Borgen

Tekniker: Nick Borgen och Janne Hultén

Skivnummer: LSPLP 204

Utgiven: 1982

Skivbolag: Ewita

Dansen går

Typ: Samlingsalbum

Låtar: 1. Va' har du under blusen Rut? (Lennart Witoslav), 2. Du lever som du en gång har lärt (Rune Wallebom/Gert Lengstrand)

Övriga artister: Strepplers, Gunnar Jacobsen, Max Fenders, Jan Öjlars, Rubb & Stubb

Inspelad: 1974, Bohus studio, Kungälv

Producent: Gert Lengstrand och

Lars Larsson

Tekniker: Lars Larsson

Skivnummer: 2468 015

Utgiven: 1974

Skivbolag: Karussell

Ljudkort

Typ: Samlingslbm.

Låtar: 1. Blue christmas (Bill Hayes/Jay Johnson)

Inspelad: 1977, Europa Films Studio 3 Musikfabriken

Övriga artister: Mikael Rickfors, Bröderna Lindqvist, Janne Schaffer, Kjell Wigren, Harmony, Glenmarks, Göran Rydh och Jan Sparring.

Producent: Jan Askelind

Tekniker: Leif Allansson, Axel Gärdebäck, Ove Nordsten & Lars Wallander

Skivnummer: CBS 11811

Utgiven: 1978

Skivbolag: CBS Records AB

Balladen om kung Bore

Typ: Singel

Låtar: 1. Balladen om kung Bore (Burt Clinton/Ben Swidén), 2. Så nära (Burt Clinton/AMson (Ann-Marie Bengtsson))

Inspelad: 1966, KM Studio, Karlskoga

Producent: Upward Production

Tekniker: Acke Svensson

Skivnummer: DS 21

Utgiven: 1966

Skivbolag: Dollar Records

Dam-de-da

Typ: Singel

Låtar: 1. Dam-de-da (Heilburg/Gert Lengstrand), 2. Ensam (Bobby Vinton/Maj-Lis)

Inspelad: 1973, Europa Films Studios, Stockholm

Producent: Gert Lengstrand

Tekniker: Björn Almstedt

Skivnummer: 2108 062

Utgiven: 1973

Skivbolag: Karusell

Rabidiboj

Typ: Singel

Låtar: 1. Rabidiboj (Tue Stiby/Ragnar Blomström), 2. Vackra sagor är så korta (Pino Donaggio/Stig Rossner)

Inspelad: 1976, Europa Films Studios & Polyvox

Producent: Mats Olsson

Tekniker: Björn Almstedt och Peter Olsson

Skivnummer: CBS 4536

Utgiven: 1978

Skivbolag: CBS Records AB

Nu sticker vi och badar

Typ: Singel

Låtar: 1. Nu sticker vi och badar (Fredrik Belfrage/Ingvar Blom), 2. Desperado (Lasse Holm/Peter Bernd Schimkat/Haupt/Margot Borgström)

Inspelad: 1977-78, Europa Films Studio 3, Musikfabriken, OAL och Park.

Producent: Jan Askelind

Tekniker: Leif Allansson, Axel Gärdebäck, Ove Norsten och Lars Wallander

Skivnummer: CBS 5595

Utgiven: 1978

Skivbolag: CBS Records AB

Rosalynn

Typ: Singel

Låtar: 1. Rosalynn (Rocky Burnette/Ron Coleman/Kenneth Andersson), 2. I'm alive (Clint Ballard Jr)

Inspelad: 10 mars 1980, KM Studio, Karlskoga

Producent: Saints

Tekniker: Acke Svensson

Skivnummer: SAS 100

Utgiven: 1980

Skivbolag: Saints Grammofon

Fakta

Aktiva år: 1962-

Medlemmar genom åren:

Kenth Peterson: trummor & sång

Lars-Göran Olsson: Gitarr & sång

Anders Andersson: Dragspel

Bengt Storm: Gitarr & sång

Lars Bodqvist: Saxofon, flöjt & sång

Pelle Clarholm: Bas

Roger Carlsson: Gitarr & sång

Laila Madsén: Sång

Bo Skugge: Klaviatur

Gunnar Jakobsen: Sång

Thor Anundsson(-Madsén): Gitarr & sång

Håkan Franksson: Keyboard & sång

Kenneth Andersson: Bas & sång

Gunnar Klint: Gitarr & sång

Thomas Andersson: Bas, gitarr & sång

Jimmy Östlund: Gitarr, keyboards & sång

Stefan Jacobson: Keyboards

Niklas Dahlman: Trummor

Jag ville ta reda på vem människan bakom porträttet är

Närmare än du tror

Annica Westman

Foto: Maria Olsen

”Vem är jag egentligen? Vad visar jag för omvärlden och hur känns det på insidan?

Jag har så mycket i mitt liv som jag är oändligt tacksam och glad för – och den tacksamheten blir bara större ju äldre jag blir. Det är som om jag nu verkligen inser att jag inte längre kan ta saker och ting för givet. Och det är ju en viktig insikt.

Har haft ett intensivt år med volontärarbete med våldtagna och fattiga barn i Sydafrika, mammas död, separation och nya uppdrag med människor i kris. Så otroligt givande och berikande – och lika otroligt smärtsamt.

Nu när det har gått några månader och jag fått en del av det på lite avstånd verkar det som om mina erfarenheter har sjunkit in på ett djupare plan. Som om de sitter djupare i både själ och hjärta. Mina försvar, som gjorde allt för att jag skulle överleva medan det svåra pågick, har undan för undan fallit och lämnat mig – nästan naken och hudlös. På ett sätt som jag inte riktigt känner igen. Jag har alltid haft nära till tårar, men nu är det som om det finns oceaner av gråt som bara vill ut – när jag minst anar det. Både när jag blir berörd av glädje och av det som smärta.

Denna känsla av hudlöshet verkar tvinga mig att stanna upp och bara vara, våga känna efter och stanna kvar i de känslor som kommer upp till ytan. Verkligen våga stanna kvar och känna utan att fly undan.

Och det är då jag blir till ett litet ”ynk” som inser att jag nog är lite rädd att visa mig sårbar och naken, trots att jag uppfattar detta som både mod och styrka hos andra.

Jag är vanligtvis den som håller andra i handen och peppar, tröstar och lyssnar. Både professionellt och privat. ”Ynket” i mig är därför lite ovant att be om hjälp eller ta andras tid och energi i anspråk. Jag vet att jag har många kärleksfulla vänner som finns för mig så det är inte det det handlar om. Tröskeln ligger hos mig själv, att våga blotta mig, visa mig liten och svag, att ”invadera” andra med ”mitt”.

Samtidigt som detta pågår i mig möter jag så väldigt mycket värme och uppskattning både privat och professionellt att min inre ”Superwoman” bara jublar och växer flera decimeter!! Känslan av power och att jag verkligen bidrar är så stark! Och jag känner att allt är möjligt!

Det blir så tydligt att jag har många olika sidor och känslor i mig, att jag verkligen är ”både och”.

Jag är en både och-person! Det är lätt att tycka om mig själv när känslan inuti är stor och stark, och fram tills nu har det varit svårt att tycka om mig när jag är det lilla ”ynket”.

Men nu har jag börjat omfamna mig själv och mitt lilla ”ynk”. Jag är en mångfacetterad människa med både fantastiska förmågor och kompetenser och med skavanker och svagheter. Jag har börjat våga be om hjälp och tröst och jag upptäcker att det är som om jag blir ännu mer grundad i mig själv.

Som om jag börjar tillåta de olika pusselbitarna i regnbågens alla färger att få finnas i mig. Som om de börjar hitta sina olika platser i mig. Och gör mig ännu mer hel. Som människa.

Roadtrip i gränstrakter

Är det möjligt att göra en roadtrip med kvalitet och samtidigt få möjlighet att besöka några udda utflyktsställen i vårt område? Vi har resan för er!

Första trippen med denna rutt gjordes 2014, och den blev en riktig pärla som vi ofta pratar om. Att vi sedan gjorde några roliga upptäckter på vägen var inte heller fy skam.

När vi nu pratade om att göra om resan i år igen visste vi därför på ett ungefär vad vi ville se (och vart vi inte ville stanna till).

Något vi lärt oss genom åren är att man ska stanna till om man ser udda saker. Vi har ju fotografin som hobby och man vet ju aldrig när man får användning för en bild. När vi såg en massa människor utanför Selma spa som såg ut att kasta hästskor så var beslutet att stanna bilen väldigt lätt.

Kastade de verkligen hästskor?

Det gjorde de! Det visade sig att det var SM-tävlingar i hästsko och varpa. Deltagarna gick in för sin sport med liv och lust. Att det gick två personer och fotade deras tävling-

ar brydde de sig inte om. Vi gick omkring bland deltagare och funktionärer en lång stund. Det som slog mig var hur otroligt seriösa de var.

Det första planerade stoppet bör annars göras i Stöpafors mellan Sunne och Torsby. Diner 45 heter 50-talsrestaurangen som är väl värd ett besök. Det schackrutiga golvet och den tidsenliga inredningen gör besöket mycket speciellt. Och att få kissa ihop med Elvis Presley är ju inte fy skam.

Sedan starten 2013 är detta en flitigt besökt restaurang. Ägarna räknar med att man har ungefär 80 000 besök om året, vilket gör att det är klokt att beställa bord om man ska äta här. Som vana roadtrippers kan vi ge dig ett tips – om du är på plats klockan 11 när man öppnar så får du plats!

Som matallergiker kan jag också rekommendera detta ställe. Det finns ett utbud även för allergiker och veganer på detta fik. High five på den!

När du kommer ut från Diner 45 kan du titta åt vänster, där kommer du att se en anselig "bula" i naturen.

Missa inte ett besök på det fantastiska fiket Diner 45 i de djupaste Värmlandsskogarna.

*Tossebergsklätten
med sin hisnande utsikt.*

Berget heter Tossebergsklätten. Det är ett av mina favoritstopp på denna tur. Vägen upp till detta ställe är slingrande och väldigt brant och används av vårt skidlandslag som träningsbacke. All respekt till landslagsåkarna! Stigningen är hela 200 meter så man kan tänka sig att det "suger gott" i skidåkarnas muskler på vägen upp.

När man kommer upp till Tossebergsklätten möts man av en hisnande utsikt.

På toppen befinner du dig 343 meter över havet, och det går att plussa på med några meter om du besöker utsiktstornet. Jag kan varmt rekommendera det och glöm inte kameran!

Ett bra ställe att ta en kopp kaffe på, eller varför inte en tidig lunch? Möjligheten finns, kolla bara öppettiderna. Det här är ju ett ställe som har säsonsöppet.

När vi gjorde vår tripp hade vi tur, och hann med att se en skärmflygare, som tyvärr inte lyfte, men han drog stor publik under tiden.

Sedan tog vi sikte mot Östmark. På denna sträcka tycker

jag att miljön ändrar karaktär en aning. Man inser här hur vackert Sverige faktiskt är, och hur olika våra landskap är.

När vi åkte denna tur förra gången fick vi en överraskning mellan Torsby och Östmark, men det återkommer jag till längre fram.

Jag blev dock inte besviken denna gång heller. Av någon anledning svänger Terje av Östmarksvägen och in på en liten grusväg. Där hittar vi två övergivna hus. Omgivningen var otroligt vacker, och hur man bara kan överge så vackra hus övergår mitt förstånd. Jag vet att det finns samlingar över öde platser på nätet, och hoppas att dessa hus finns med.

När du närmar dig Östmark så finner du en skylt efter vägen där det står Rönå Koppargruva. Som naturfotografer var detta ett Eldorado – med både vacker natur och ett vattenfall. Se upp, eller rättare sagt till höger, för skylten vid vägkanten är otroligt lätt att missa.

När du kommer fram till destinationen ser du först en hembygdsgård, där man återigen kan få en kopp kaffe

– om man vill. Och för den som är lite småhungrig finns även servering av våfflor.

Om du går omkring lite i omgivningen så hittar du snart en väg ner till gruvorna.

Det var här vi fick resans höjdpunkt förra gången. Ett otroligt vackert vattenfall och en vackert kopparfärgad å som rann fram. Vi tog ett oändligt antal bilder här under förra resan.

Vädret under sommaren 2018 har ju inte varit direkt skonsamt mot naturen. Bäckfåran och vattenfallet var tyvärr helt torrlagda därför blev det endast en enda bild tagen vid årets besök.

Nu är ni kanske sugna på en lunch? Jag vet var ni ska äta den, på nästa 50-talscafé.

I Östmark finns ett Elvismuseum i miniatyr, om man blir imponerad över Diner 45, så åker ögonbrynen upp ytterligare några centimeter när man kommer in i denna byggnad.

Från utsidan ser man bara en liten skylt med Memphis

café och man kan inte drömma om vad som väntar innanför dörren.

Det måste ha varit en Elvisfantast som öppnade detta fik!

Tyvärr måste jag säga att jag blev lite besviken om jag jämför med det förra besöket. 2014 var det ett fik med en lite mysig atmosfär. Nu var det förvandlat till en pizzeria/hamburgerhak och det kändes inte riktigt rätt. Nu fanns det kaffeautomater anno 2018 i lokalen, det stämmer inte in i miljön. I alla fall inte för mig.

Det slank i alla fall ner både pizza och lite annat på detta stopp. Mat måste man ju äta.

Men omdömet? Diner 45 leder på poäng på 2018 års tripp, förra gången var det tvärtom.

Vart tror ni det bar av sedan? Jo, eftersom jag kallar detta för Unionsturen så styr vi nu kosan mot Kongsvinger i Norge.

Vi var ju förenade med Norge mellan 1814-1905, själv ingick jag en egen union med Norge 1985, och det äkten-skapet består än. Med tanke på mitt efternamn så har vårt

*Paret Olsen i en stund
av andäktighet över
Värmlands skönhet.*

Man undrar vad som hänt innehavaren av detta hus.

lakta försiktighet vid besök i ödehus, man kan aldrig vara säker på husets kondition.

På väg mot Östmark finns detta fantastiska ödehus.

Terje i väntan på mat på Memphis café.

grannland en speciell plats i mitt hjärta. Eftersom Kongsvinger har en otroligt vacker fästning så stannar vi självklart till här. Den ligger högt upp och har en vidunderlig utsikt.

Här gick vi runt en hel del och försökte faktiskt få tag på ett öppet fik, men jag upplever att Norge har lite annorlunda öppettider under helgerna än Sverige, så försöket att få till ytterligare en fika gick i stöpet. Istället vandrade vi runt lite extra för att testa våra kameror – och att leka ytterligare med olika objektiv. Att vara på en fästning av detta slag och att ha ett fish-eyeobjektiv till hands – det är bara ren och skär lycka!

Efter att ha rådgjort med varandra så beslöt vi att förära en släkting till Terje med ett eftermiddagsbesök – och kan ni tänka er! Där fick vi dagens sista kaffekopp. Vi stannade en lång stund och lekte bland annat med en ny liten släkting med fyra tassor och bara hade det bra. Därefter styrde vi kosan mot Åmål och var hemma sent på kvällen. Trötta, men otroligt nöjda.

En lyckad dag, med ett fantastiskt väder gjorde även denna tur till en lyckad roadtrip.

Utforska din omgivning! Jag kan inte nog mycket förorda möjligheten att utforska din närhet – den ger bara positiva erfarenheter. Man behöver faktiskt inte åka till Thailand. Det räcker med Värmland och Norge.

Maria Olsen

Foto: Maria Olsen & Terje Olsen

Mer information

visitvarmland.se

Gillasida Facebook: Törntorps hembygdsgård

Gillasida Facebook: Memphis café

Gillasida Facebook: Diner 45

Fästningen i Kongsvinger är välbevarad och är väl värd ett besök.

Vill du följa med hem till mig – och lyssna på lite vax?

Denny Jansson

Åmål

Vad lyssnar du mest just nu?

Det är Steely Dan-stuket, Robben Ford, Rick Vito, Pink Floyd och Fleetwood Mac. Lite tillbakalutat helt enkelt.

Vilken var den första skiva du köpte själv?

The Beatles, en ep med "I want to hold your hand"

Och vart köpte du den?

Den köpte jag på NK i Stockholm.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

Oj vad svårt, det är antingen Pink Floyds "Dark side of the moon" eller The Beatles "Sgt Pepper's lonely hearts club band"

Bästa partyplattan för lördag kväll?

Dire Straits "On every street".

Bästa söndagsplattan?

AC/DC:s "Highway to hell".

**Åmåls
GRAFISKA**

**Wangeby
& Berg**

tilt
PHOTOGROUP

GRAFISKT CENTER

Fotoböcker för finsmakaren

Tre böcker för dig som älskar Åmål eller/och Åmåls Bluesfest
Den perfekta gåvan till den som har allt eller till långväga besökare
En trio bevis på hur vacker Åmåls stad är.

Blues unfolded..... 200:-

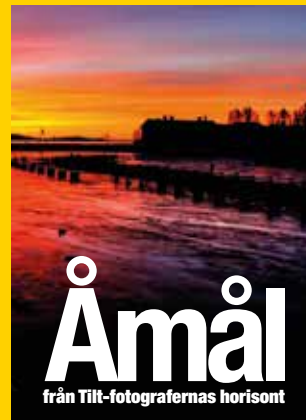
Åmåls Bluesfest... 250:-

– since nineteenninetytwo

Åmål..... 300:-

– från Tilt-fotografernas horisont

Blues Unfolded är gjord av Tony Berg och Robert Wangeby. Åmål från Tilt-fotografernas horisont och Åmåls Bluesfest since nineteenninetytwo är gjorda av Tilt Photogroup.

Nu har ni chansen att få en rymlig, praktisk bad-bag tack vare CHAMPIS. Samla CHAMPIS-etiketter, fyll i kupongen före den 2 augusti, och vi sänder Er en CHAMPIS-bag.

Jag bifogar 6 CHAMPIS-etiketter + 1.50 i frimärken och ber Er sända mig en CHAMPIS-bag. Adressera kuvertet till
ROBERTS - ÖREBRO

NAMN farbror-sid.se 1966

ADRESS

POSTADDRESS

HU-28-66

FRISK FRUKTLÄSK MED SMAK-CHARM

CHAMPIS

Åmåls Bluesfest vände minus till plus

Den 27:e upplagan av Åmåls Bluesfest ägde rum 12-15 juli i år. En festival som vanligt men ändå en ovanlig bluesfest. Ovanlig i den bemärkelsen att det var första gången som paret Lönnsjö, Nisse och Margareta, inte var med i organisationen för Åmåls Bluesfest, dock var Nisse ansvarig för gatubluesen. Till ny ordförande hade Christer Nilsson valts, som tillsammans med Nisse startade Åmåls Bluesfest 1992.

Bluesfesten invigdes som vanligt på torsdagen i Kulturmagasinet, av Åmåls kulturchef Stefan Jakobson. Först ut av artisterna var Julia & The Basement Tapes som dessutom föräddes 2018 års Junior Blues Prize. De har spelat tillsammans i nästan fem år och jag är övertygad om att vi kommer att få se dessa ungdomar på olika scener, däribland på Åmåls Bluesfest i framtiden. Bluesen är huvudinriktningen för bandet men det finns även inslag av soul, rock och americana i musiken.

De följdes upp av Jesper Theis från Danmark som spelade den gamla stilen av deltablues. Enmansbandet och Göteborgaren Old Kerry McKee tog över efter Theis. Torsdagsmiddagen avslutades av allas vår egen uppskattade, omtyckta och sprudlande glada Sofie Reed. Med sin sång och sina instrument får hon publiken att lämna Kulturmagasinet med ett leende.

Kvällen i Kulturmagasinet börjar med Geir Westby Band. Ett uppskattat lokalt band som åter fick chansen att visa upp sig på Åmåls Bluesfest. De gjorde ingen besviken! Fat Bull (Claes Kihlberg) tog sedan över scenen och jag har ald-

rig hört honom bättre än i sättningen han hade fått ihop till spelningen. Tony Borg, gitarr (grundaren av bandet Alien), Stefan Seger, munspel, Klas Dannäs på bas, Daniel Karlsson, keyboard samt trummisen Love Melin. De hade träffats på onsdagskvällen för första gången men tack vare att de är så duktiga musiker och att blues är så mycket improvisation så rodde de iland spelningen utan några som helst missöden. Efter några låtar när de märkte att de fungerade ihop, öste de på rejält till publikens jubel.

Sense of Blue Cream avslutade torsdagsspelningen i Kulturmagasinet. Åmålsanknytning även här då basisten Ronny Eriksson och trummisen Anders Hedström kommer från Åmål. Bandets sångare och gitarrist Anders Andrehn har sin hemvist i Borås. Ett bra och tight band trots att spelningarna inte är så många nuförtiden.

Under fredagen i Kulturmagasinet uppträdde Old Kerry McKee, Harry Banks Band, Jesper Theis och Fat Bull. För andra året arrangerades bluesjammet nere vid blues-terminalen mellan tolv och fyra. Nytt jamband för i år var Blue Wheel. Undertecknad var inte själv närvarande på jammet, varken på fredag eller lördag, men enligt Info/rykten fungerade jammet riktigt bra i år, liksom det gjort tidigare år.

Gatubluesen drog igång på fredagen med band som, Julia & The Basement Tapes, Göran Blues Band, Carl & The Foolin' Jukes och Farmers Blues Band. En möjlighet för många att lyssna på blues i ett enklare arrangemang – och gratis. Ett uppskattat inslag under Åmåls Bluesfest.

Colin Hodgkinson och Marcus Bonfanti i Ten Years After lockade storpublik på fredagskvällen. Bandet saknade förvisso Chick Churchill som fick stanna hemma i England på grund av sjukdom, men det var inget som påverkade bandets insats. Fullt ställ från början till slut,

Mark Haynes softar under gospelkonserten i Kulturmagasinet.

Evami Ringqvist, sångerska i Among Lynx, börjar tillsammans med sitt band på en lysande start av årets arenablues.

I år sålde Bluestown MC ett klistermärke där köparen kunde välja pris själv för märket. Detta genererade 20 000 kr. som oavkortat ska gå till nästa års gatublues! Hatten av för ett sådant initiativ.

Det började med Junior Blues Prize 2015 i kulturmagasinet. 2016 blev det gatublues och utescenen vid terminalen. I år öppnade de bluesterminalen som första akt på fredagen och vilken spelning de bjöd på. Among Lynx, ett band som har gått "den långa vägen" för spelning på en av huvudscenerna.

Så väl värda uppmärksamheten från arrangörerna. Glädjen när de spelade var så påtaglig och gick verkligen ut till publiken som inte var sen att besvara den glädjen. En perfekt öppning på fredagskvällen i terminalen! Among Lynx består av Evami Ringqvist, sång, Moa Brandt, gitarr och sång, Tove Brandt, ståbas, Lina Anderberg, trummor och Elin Öberg på munspel och sång.

Därefter var det dags för det norska bandet Spoonful Of Blues som fortsatte på den inslagna vägen.

De levererade blues som publiken (inte bara den norska delen) uppskattade mycket.

Sen var det dags för en svensk legendar – Roffe Wikström! Vet inte hur många gånger han har varit i Åmål men han drar fortfarande publik. Själva scenframträdandet är ju inte som förr men sittandes på en stol trakterar han gitarren som sig bör och den välbekanta rösten med sin inlevelse är som vanligt.

Efter Roffe var det dags för fredagens dragplåster, Ten

Years After. Bandet bildades i Nottingham, England 1967 för 51 år sedan och var ett av banden på den klassiska upplagan av Woodstock! Tyvärr blev det ett reducerat band som kom till Åmål för spelningen. Orginalmedlemmen Chick Churchill på keyboard blev kvar hemma i England på grund av sjukdom.

Men trion som kom gjorde ingen besviken. Sångaren och gitarristen Marcus Bonfanti, basisten Colin Hodgkinson och orginalmedlemmen Ric Lee på trummor. Detta blev en nostalgitripp för oss som växte upp på 60/70-talen.

Därefter ännu en Nordic Blues Puls scenen. Detta set höll på i 90 minuter, vilket var nytt för i år. Artisterna var Halldor Bragason från Island, Hungry John från Norge, Emilia Sisco från Finland och Åmålspublikens favorit Lisa Lystam. De komplementerades av finska Wentus Blues Band. Ett mycket uppskattat inslag som visar att vi uppe i Norden kan också blues.

90 minuter fick också energiknippet från Karlstad, Claes "Crocodile-Claes" Nilsson med sitt The Alabama Lovesnakes. De spelar verkligen för och med publiken. Ut på högtalare och ner i fotodiket för att komma närmare publiken är inte ovanligt när det gäller Claes.

Fredagskvällen avslutades av ett Göteborgsband, The Howling Owl. Som spelar psykedelisk bluesrock med inställningen att de ska spela skiten ur sina instrument. En passande beskrivning kan jag rapportera. Med detta band avslutades i alla fall fredagen i terminalen med stil och jag är övertygad om att den publik som var där hade många

Superjam backstage på Kulturmagasinet. Hook Herrera, Göran Svenningsson, Bert Deivert och Svante Sjöblom får det att svänga utöver det vanliga, en stunds vardagsmagi.

Lokala favoriter. Fat Bull, här med munspelaren Stefan Seger, drog mycket folk till Kulturmagasinet både på torsdag och fredag. Claes Kihlberg var bättre än någonsin med ett starkt band i ryggen.

Åmåls Bluesförenings ordförande Christer Nilsson och vice ordförande Thord Gårdebratt överlämnade årets Bluesfest Award till Göran Svenningsson, en överraskad med mycket välförtjänt mottagare av utmärkelsen.

intryck att ta in.

Lördagen började i Kulturmagasinet med Det Blev Handgemäng, alltså bandet, inga oroligheter. Denna uppsättning bjöd på amerikansk rootsmusik som gick hem hos publiken.

De följdes upp av Svante Sjöblom & allas vår Göran Svenningsson för att avslutas med Harry Banks Band. Mycket folk var som vanligt och lyssnade. På slutet av spelningen hoppade mandolinisten Bert Deivert och munspelaren Hook Herrera in till publikens stora förvåning och framförallt jubel.

Gatubluesen på lördagen var återigen ett uppskattat inslag i Åmålsmiljön och bluesjammet nere vid terminalen var välbesökt. Kvällen i terminalen öppnades av Åmåls-favoriten, Sofie Reed. Premiär för henne på en av huvudscenerna. Nu var hon dock inte ensam utan hade med sig Anne Harris på fiol och Mark Haynes på bas. Dessa tre kompletterade varandra otroligt bra och de fick verkligen med sig publiken i sitt uppträdande.

Några som verkligen kunde kommunicera med publiken både verbalt och instrumentalt var finska gruppen Wentus Blues Band, ett av mina favoritband. De utnyttjade sin timme i rampljuset på ett utomordentligt sätt.

Lite mer laid back blev det när Corey Harris från USA ägnade scenen tillsammans med Hook Herrera.

Om det var meningen med det upplägget vet jag inte men efter dessa två herrar ägnade Blues Pills scen, lördagens huvudakt. Man kan väl lugnt säga att sångerskan

Elin Larsson var raka motsatsen till Corey Harris. Hon stod inte still en enda sekund under uppträdandet. Ett större energiknippe än henne har aldrig skådats på någon av huvudscenerna tidigare. Gitarristen Dorian Sorriaux var en fröjd att lyssna på. Tyvärr var inte ljudet det allra bästa under Blues Pills uppträdande men publiken levde med och var det något band som skulle fått göra ett extranummer så var det Blues Pills. Noterbart är att detta var deras första spelning för 2018.

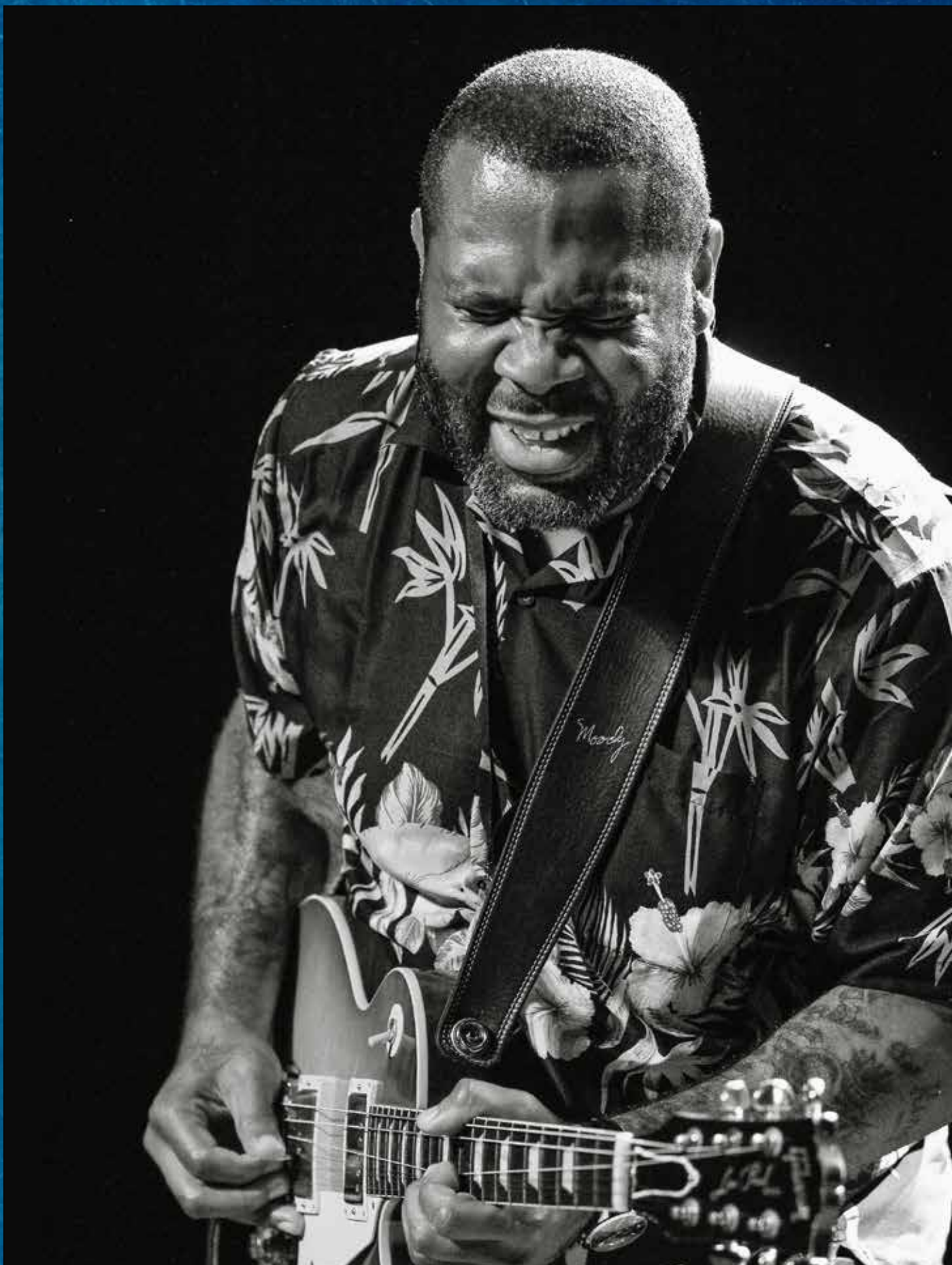
Innan nästa artist klev upp på scenen så var det dags för det årliga Åmåls Bluesfest Award att delas ut av den nye ordföranden, Christer Nilsson och den lika nye vice ordföranden, Thord Gårdebratt.

I år delades det ut till den mycket populära konferencieren och musikern Göran Svenningsson.

Vet inte hur många år han har presenterat artister på huvudscenerna men han har gjort det excellent varje år och är mycket uppskattad hos arrangörerna såväl som hos artister och publik. Mycket bra val där Åmåls Bluesförening!

Nästa set bestod av Jeff Jensen Band från USA som fick spela i 90 minuter. En trio bestående av Jeff Jensen, gitarr, Bill Ruffino, bas samt David Green, trummor. En trio med mycket bra publikkontakt. De spelade eget material fram till sista låten som var en hyllning till Elvis Presley, "Burning Love".

Därefter kom ytterligare en trio från USA upp på scenen. Kirk Fletcher, en gudabenådad gitarrist och som någon skrev "äkta bluesgitarr, lite i stil med Freddie King."

Kirk Fletcher gästade Åmåls Bluesfest för andra gången. Första gången, 2010, var bra, i år var han ännu bättre. Detta är en sångare och gitarrist som verkligen utvecklats de senaste åren.

Bill Ruffino, basist i Jeff Jensen Band, utgjorde tillsammans med trummisen David Green en stabil rytmsektion som backade upp Jeff Jensens gitarrspel på ett utsökt sätt.

Organisten Jonny Henderson och trummisen Matt Brown kompletterade Kirks gitarrspel på ett utomordentligt sätt. En riktig höjare.

Årets bluesfest i terminalen avslutades av Rich Harper Band. En otacksam tid kan tyckas (00.40) på lördagsnatten men uppskattningsvis var ca 300-400 kvar.

Hela bluesfesten avslutades som sig bör i Kulturmagasinet på söndagen med gospel. Bandet som startade var Sign of the Judgement (samma medlemmar som i Det Blev Handgemäng). De spelade enbart gospellåtar från början av 1900-talet och de fick ovationer av publiken när

de gick av scen.

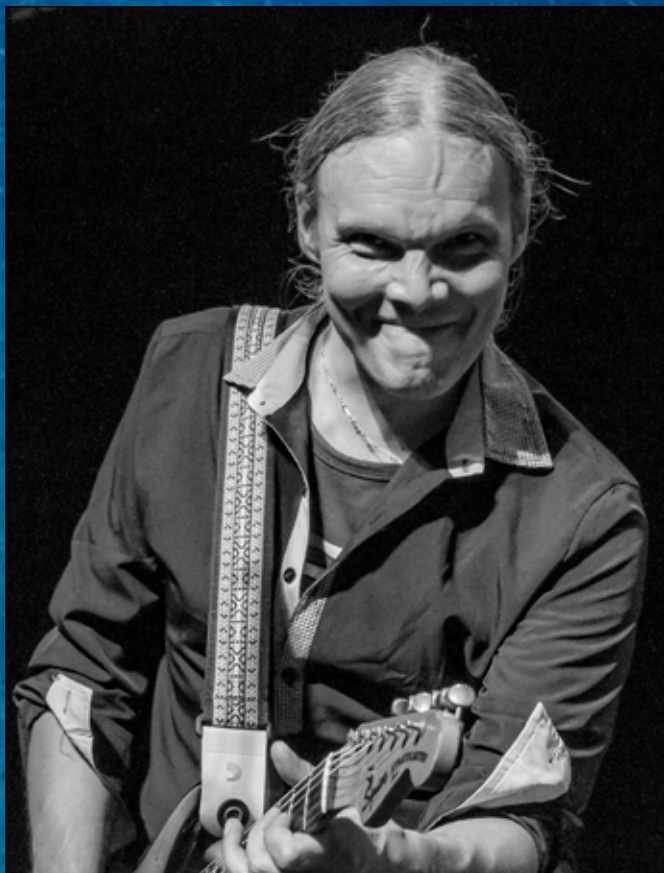
Sen var det dags för Åmålsfavoriten Sofie Reed igen. Återigen med Anne Harris och Mark Haynes.

Spelglädjen satt i sen lördagsspelningen i terminalen även om Mark såg ut att vara jetlaggad fortfarande. Äran att avsluta Åmåls Bluesfest 2018 hamnade hos Corey Harris som tillsammans med Hook Herrera spelade en hel timme.

Bara så ni vet, 11-14 juli 2019 är det dags igen!

Terje Olsen

Foto: Terje Olsen, Maria Olsen & Tony Berg

Nikko Rippa i Wentus Blues Band fick det att svänga rejält.

Jostein Forsberg och Spoonful Of Blues var tillbaka på Åmåls Bluesfest till många stora förrjusning.

Christoffer Johansson och hans Sign Of The Judgement bjöd på vacker gospel under avslutningskonserten i Kulturmagasinet på söndagen. Publiken tog bandet till sina hjärtan.

Moa Brandt och Elin Öberg och de andra tjejerna i Among Lynx tog publiken med storm när de inledde årets arenablues på fredagskvällen. De gjorde sin klart bästa spelning någonsin på Åmåls Bluesfest och har vuxit till ett riktigt bra bluesband.

Westby Band, Espen Holtan, Geir-Arne Westby och Jonathan Bryntesson, var tillbaka på Åmåls Bluesfest igen efter några års bortavaro, och det gillades av publiken i Kulturmagasinet.

Rich Harper Band går alltid hem hos Åmålspubliken så även denna gång. Bandet avslutade årets arenaspelningar.

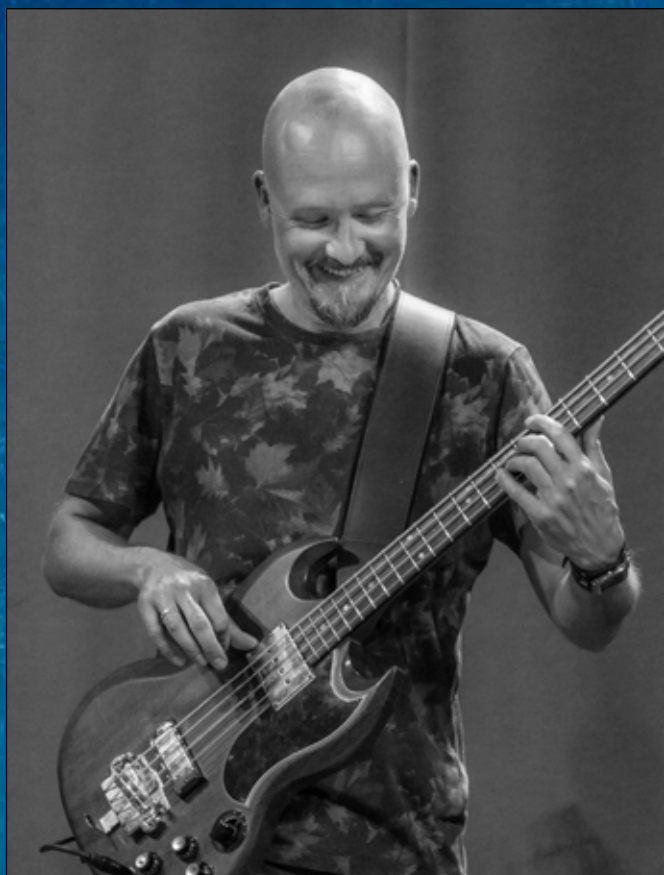
Johnny Hendersen i Kirk Fletcher Trio går lös på Hammondorgel under bandets spelning på lördagskvällen.

Det är inte bara blues under festivalhelgen i Åmål. Gott om vackra och fantastiska fordon är det också. Det är lätt att glömma musiken en stund när den ena klassikern efter den andra rullar förbi.

Anne Harris har tidigare gästat Åmåls Bluesfest med Otis Taylor, nu var hon tillbaka tillsammans med Sofie Reed och Mark Haynes.

Ronny Eriksson, sällsamt bra basist i Sense Of Blue Cream, hade kul på scenen under torsdagskvällen.

Julia & The Basement Tapes har gjort det till en vana att vinna priser och utmärkelser. De har tidigare vunnit Spinnrocken i Södertälje och Swedish Blues Challenge. Under Åmåls Bluesfest förädrades de med Junior Blues Prize.

Det ska vara gott att leva. En liten vätskepaus vid mc-campingen i Örnäsparken innan det är dags för ännu ett pass med bluesmusik någonstans i Åmål under bluesfesten.

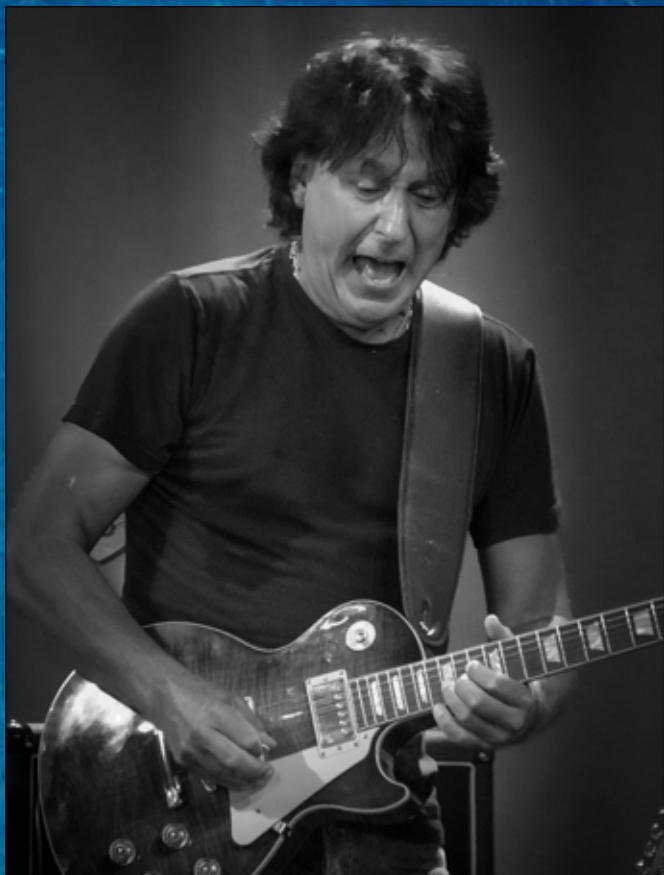
Om det finns något sådant som enmansband passar det epitetet som hand i handske på Old Kerry McKee. Gitarr, munspel, sång, trummor, tamburin, cymbal – och en vinylspelare trakterades av denne multiinstrumentalist.

Musik i all ära, men kroppen behöver annan energi också. Matständer var många och varierade under bluesfesten. Det fanns något för alla smaker.

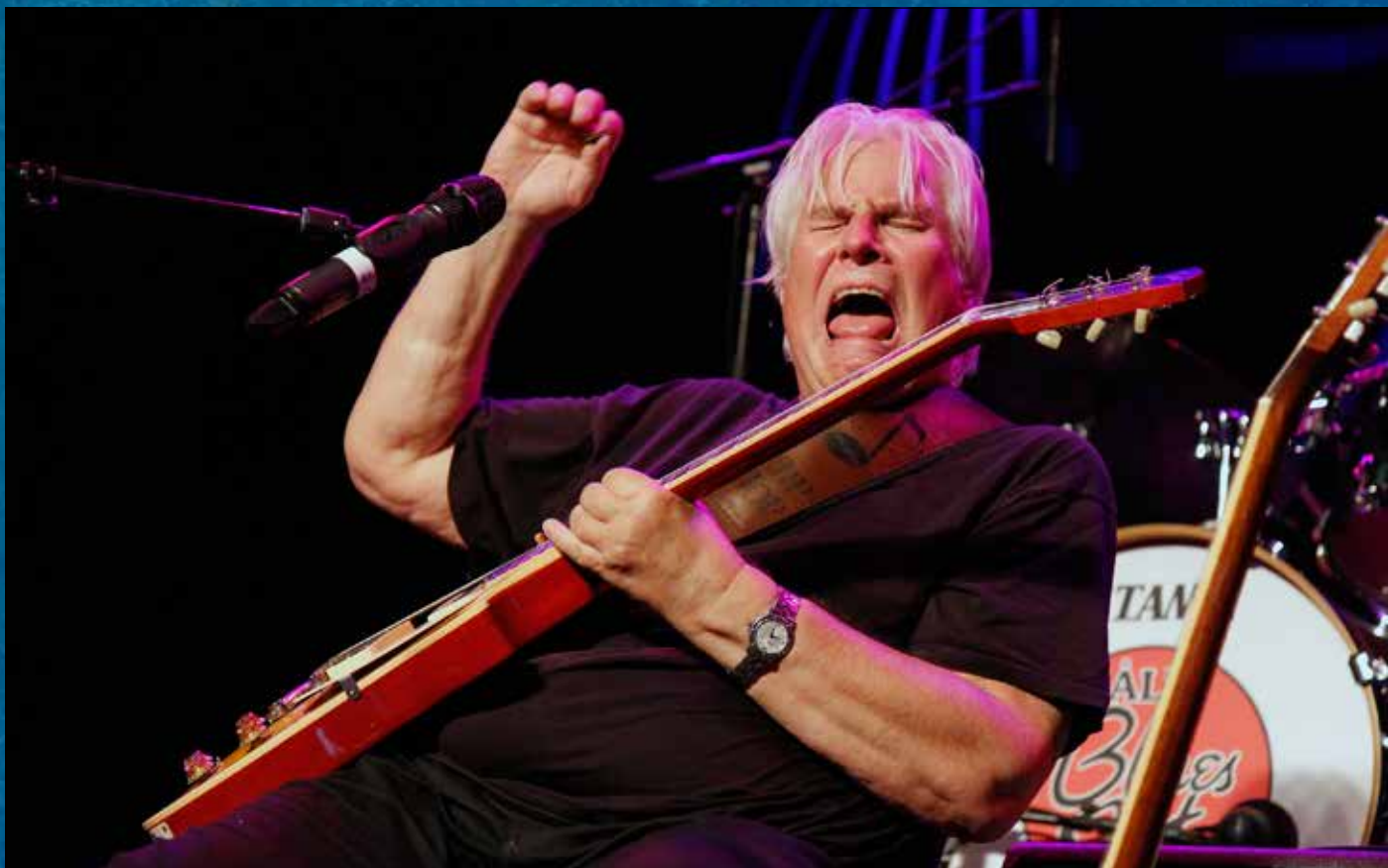
Sense Of Blue Cream, Anders Andrehn, Anders Hedström och Ronny Eriksson, spelar inte ihop särskilt ofta nuförtiden, men när de gör det blir det lika magiskt som det blev i Kulturmagasinet på torsdagskvällen.

Tony Borg och Fat Bull gjorde ett par bejublade spelningar under årets bluesfest.

Gitarrrer, gitarrrer, gitarrrer. Ett särdeles omhuldat instrument under bluestider.

Roffe Wikström är en säker publikdragare och en artist som alltid gör sin publik nöjd. Roffe har haft en lång och framgångsrik karriär med en låtskatt som det är få svenska artister som kan matcha.

Norske munspelaren Hungry John gästade Åmål med Nordic Blues Puls.

Åmåls kulturchef, Stefan Jacobson, invigde årets bluesfest med några väl valda ord.

Sofie Reed har med åren blivit en regelbunden gäst på Åmåls Bluesfest. I år gjorde hon en solospelning och två spelningar tillsammans med Anne Harris och Mark Haynes.

Elin Larsson i Blues Pills gav publiken precis vad den ville ha. Show och fantastisk musik. Elins röst är otroligt kraftfull vilket kompletterades på ett utmärkt sätt av ett stabilt band som levererade en spännande ljudbild.

Ric Lee som var med och startade Ten Years After för över 50 år sedan har fortfarande kvar glöden på scen.

Jeff Jensen levererade ett ösigt sätt som även gästades av Anne Harris på fiol.

Flnska Emilia Sisco var en av fyra soloartister som uppträdde kompade av Wentus Blues Band under namnet Nordic Blues Puls. Hon hade en stor och soulig röst som man bara måste älska.

Juho Kinaret och övriga i Wentus Blues Band från Finland hade en fantastisk kontakt med publiken under hela sitt set.

Dorian Sorriaux i Blues Pills bjöd på ett imponerande gitarrspel som stundtals förde tankarna till Lindsey Buckingham.

Claes Nilsson och hans The Alabama Lovesnakes är ett band som byggt upp en stor och trogen skara följare under de år de spelat på Åmåls Bluesfest.

Bror Gunnar Jansson i Sign Of The Judgement har besökt Åmåls Bluesfest både som soloartist och i andra konstellationer. Frågan är om han inte var bättre än någonsin med Sign Of The Judgement.

Corey Harris gästades av Hook Herrera, båda från USA, under sin spelning på söndagens gospel i Kulturmagasinet. De båda spelade också tillsammans på bluesterminalen kvällen före.

Robban Hagnäs och hans Wentus Blues Band stod på arenascenen både fredag och lördag. Under fredagskvällen kompade de Nordic Blues Puls och på lördagskvällen körde de ett eget set på arenan.

Många lever gott på bluesen...

– Ta betalt när de kör in i Åmål!
 – Den ska va utomhus!
 – Se på Sweden Rock!
 – Återgå till hur det var förr!
 – Krögarna måste ställa upp!
 – Åmålsborna är för snåla!
 – Där kan det inte ligga, vi skall ju ha campingen där!
 – Vi fick minsann ingen förfrågan!
 – Hacka inte på den krögarn! Utan inkomsterna från blueshelgen så kanske de inte överlever!
 – Hur kunde ni byta jamband? Det var ju för deras skull vi kom, allt annat var ju bara bonus!
 – Se över kostnaderna!
 – Det finns många bra vädersajter att lita på numera!
 Ovanstående åsikter och synpunkter är hämtade från sociala medier, främst från Åmåls Blues Fest gillasida på FB. Mina svar på dessa åsikter kommer ni snart att få läsa. En sak är säker, bluesfesten berör.

Det man kan slå fast är att alla vill ha festen kvar i minst 27 år till. Åmåls Bluesförening (ÅBF) är en ideell förening och har så varit sedan Nisse Lönnsjö och Christer Nilsson med flera startade föreningen. Festen har vuxit så pass att ÅBF är beroende av kommun, näringsliv men framförallt av andra ideella föreningar för att kunna arrangera festivalen. Exempelvis är ungefär 150 personer involverade i arbete, i eller runt terminalen. Eventterminalen kräver vaktning dygnet runt, städning av terminalen och dess omgivning, parkering och mycket mer.

Bokningarna av årets artister startade senare än tidigare år, först efter jul mot normalt i september. Men tre veckor senare, var samtliga artister klara, med några få ändringar under resans gång. Jag tror att det är få som är missnöjda med årets uppställning av artister, eller vad tycker ni? Den nya styrelsen kunde inte ha fått en bättre start. Rekord i terminalen med 2 700 betalande på fredagen och 2 500 på lördagen.

Låt mig gå tillbaka ett år, till 2017, och ställa tre frågor:

- **Vilka krogar/restauranger i Åmål, gick med förlust under perioden 6-9 juli 2017?**
- **Vilka dagligvaruaffärer i Åmål gick med förlust under perioden 6-9 juli 2017?**
- **Vilka ideella föreningar som var engagerade i Åmåls Bluesfest gick med förlust under perioden 6-9 juli 2017?**

Svaren på de två första frågorna är givna. Det fanns inte en krog/restaurang eller dagligvaruaffär som gick med förlust.

Svaret på den tredje frågan är skrämmande nog den arrangerande ideella föreningen Åmåls Bluesförening, ÅBF. Bluesföreningen gick en kvarts miljon kronor back! Hade dessutom bluesjammet varit kvar på Café XO så kunde man lätt lägga till minst 60 000 kronor till underskottet. (Det var vad utebaren vid terminalen genererade under bluesjammet.) Detta är också en av anledningarna till att avtalet med krögarna sades upp 2016. Arbetet med att exempelvis arrangera frukostblues, club-blues (dagtid) med mera, genererade heller ingen inkomst till bluesföreningen.

Inför bluesfesten 2018 fick samtliga krögare/restauranger en inbjudan till ett möte med ÅBF. Antingen via mail, snigelpost och/eller personligt besök. De som dök upp på mötet var Örnäs camping, Café XO och Harrys. Detta möte genererade i avtal med Harrys. Ett separat möte hölls senare med Solsidan vilket resulterade i ett samarbetsavtal.

– Harrys skänkte fem kronor av varje såld "Handlarens Pilsner". Totalt blev det 1 178 sålda öl som gav blygsamma 5 890 kronor, allt enligt sin egen gillasida.

– Örnäs "tvingade" på sina stuggäster en tvådagarsbiljett till terminalen. Detta har de gjort sedan fyra år tillbaka, allt enligt sin egen gillasida.

– Café XO skriver på sin gillasida att de stöttat ÅBF genom att ge sina artister inträde till terminalen, samt att de lottat ut tre tvådagarsbiljetter. Detta genererar nästan 5 000 kronor, dock inget avtal med ÅBF.

– Restaurang Kupén gick in efterhand och sponsrade med 10 000 kronor.

– Stadshotellet valde att gå in som guldspansör för 20 000 kronor. De sänkte dessutom priserna för rummen som ÅBF hade hyrt till artisterna.

Något slår mig dock... hur tänker alla pizzerior vi har i Åmål? För deras del kvittar det kanske om bluesfesten finns eller inte. De kanske inte får så många extra kunder under andra helgen i juli? Vad vet jag...

Notera att det är bara andra ideella föreningarna som ger en del av sin egen förtjänst under blueshelgen, IFK Åmål, IF Viken och Åmåls OK. De betalar 15 % av sin nettovinst på campingavgiften. Det rör sig om 5 000-20 000 kronor per förening. De föreningar som sköter bevakning, städning, parkering och liknande kostar ÅBF någonstans mellan 40 000-50 000 kronor. Så i bästa fall blir det ekonomiska utfallet från alla ideella föreningar som är engagerade under blueshelgen plus/minus noll kronor för ÅBF.

ÅBF kan inte ställa krav utan bara ha önskemål om vad som sker i anslutning till bluesfesten. De kan inte kräva procent på försäljning av mat och dryck eller på campingar runt om i Åmål. ÅBF kan inte kräva att "spontanjammet" på campingen med mikrofoner, förstärkare och högtalare (!?) stoppas, bara be ansvarig förening att ingripa mot konkurrerande verksamhet till ÅBF.

Jag hoppas att alla krögare/restaurang, dagligvaruaffär och övriga inser att bluesfesten är något att vara rädd om. Att de bidrar med det som deras samvete har råd med. Skulle bluesfesten läggas ned (hemska tanke) så blir det väldigt, väldigt, väldigt tråkigt i vår lilla stad andra helgen i juli.

Det fanns dessutom några krogar som var riktigt fräcka. En krog använde bluesfestens logotyp på en affisch som handlade om krogens arrangemang under bluesfesten. Lagom fräckt och direkt olagligt att använda en logotyp som tillhör en annan organisation i ett eget marknadsföringssyfte utan avtal med bluesföreningen och helt utan ersättning. Men det stoppar inte där, samma krog hade dessutom använt bluesföreningens logotyp på de kontrakt de skrivit med sina artister. En av artisterna på krogen blev

förskräckt när denne fick klart för sig att spelningen inte var en del av Åmåls Bluesfest. Han hörde av sig till bluesföreningen och erbjöd sig att låta bli att spela för krogen, då han inte ville konkurrera med festivalen. Bluesföreningen tyckte dock att bandet kunde ta spelningen, för de hade inte gjort något fel.

En annan krog talade stolt om på "sin" festivalaffisch att de invigde Åmåls Bluesfest. Inte heller de hade något avtal med Åmåls Bluesförening.

– Ta betalt när de kör in i Åmål!

Wow, vilket förslag, en vägtull som tillfaller ÅBF. Hur många frivilliga behövs inte för detta?

– Den ska vara utomhus!

Om förköpen säljer slut i april så är det möjligt. Det räcker inte med 400 i förköp. Återigen behövs det massor med frivilliga, utöver dagens, som offerar minst två veckor av sin semester, en vecka före och en vecka efter festen.

– Det finns många bra vädersajter att lita på numera!

Jo tjena, de klarar ju inte att spå rätt väder samma dag ens! Hur skulle de klara att göra det 7-10 dagar i förväg.

– Se på Sweden Rock!

Ja just det. Sweden Rock, organisationsnummer 556606-4944, omsättning 101 120 000 kronor 2016! 25 personer anställda! Moderbolag, Live Nation Entertainment Netherland Holding BV. Varför inte låta Live Nation köpa idén så får vi betala 1 500 kronor för ett endagspass? Kommer folk att köpa förköp då? Njaee tror inte det.

– Återgå till hur det var förr!

Var det bättre förr? Mer resurser och samarbete krävs.

– Krögarna måste ställa upp!

Inte bara dessa utan hela Åmål med kommunen i spetsen.

– Åmålsborna är för snåla!

Jaså, är vi det?

– Där kan det inte ligga, vi skall ju ha campingen där!

Faktiskt har denna kommentar dykt upp. Campingplatserna i Åmål ska tydligen bestämma var ÅBF har sin bluesfest! Hur... man blir bara trött.

– Vi fick minsann ingen inbjudan till möte!

Hm...

– Hacka inte på den krögarn! Utan inkomsterna från blueshelgen så kanske de inte överlever!

Jamen... då borde det ligga i deras intresse att bluesfesten överlever också och kanske bidra med lite! Höj ölpriset med fem-tio kronor och låt den höjningen gå till bevarandet av Åmåls Bluesfest.

– Hur kunde ni byta jamband? Det var ju för deras skull vi kom, allt annat var ju bara bonus!

Återigen, en kommentar som har dykt upp och man funderar, WTF? Det viktigaste var alltså vilket jamband som spelade med gäster, fyra timmar fredag och lördag? Nej just det, de hade ju ett organiserat campingjam också, där de sålde öl och gick runt med insamlingsbössor. Riktigt lojalt mot ÅBF.

– Se över kostnaderna! Vilka då?

Artistgagerna? Ta bara lokala artister.

Resorna? Ta bara lokala artister.

Övernattningarna? Ta bara lokala artister.

Marknadsföringen? Ryktesspridning kanske och Facebook/Instagram.

Hyran av PA? Akustiska spelningar bara.

Halvtidstjänsten på blueskontoret? Glöm det.

Låta föreningarna vakta mindre, städa mindre, förbjuda bilparkering?

Snart är vi tillbaka på 1992 års upplägg, en utomhusscen i Örnäsparken.

Då har vi återgått till hur det var förr och var det bättre då?

Swedbank skänkte 25 000 kronor och Bluestown MC startade en försäljning av ett klistermärke där man visade att man stöttade gatublusen. Priset för märket bestämde man själv och i slutet av juli räckte ordföranden i Bluestown MC, Johan Nelson, över en check på 20 000 kronor till Christer Nilsson. Båda bidragen skall gå till gatublusen. Mycket bra initiativ!

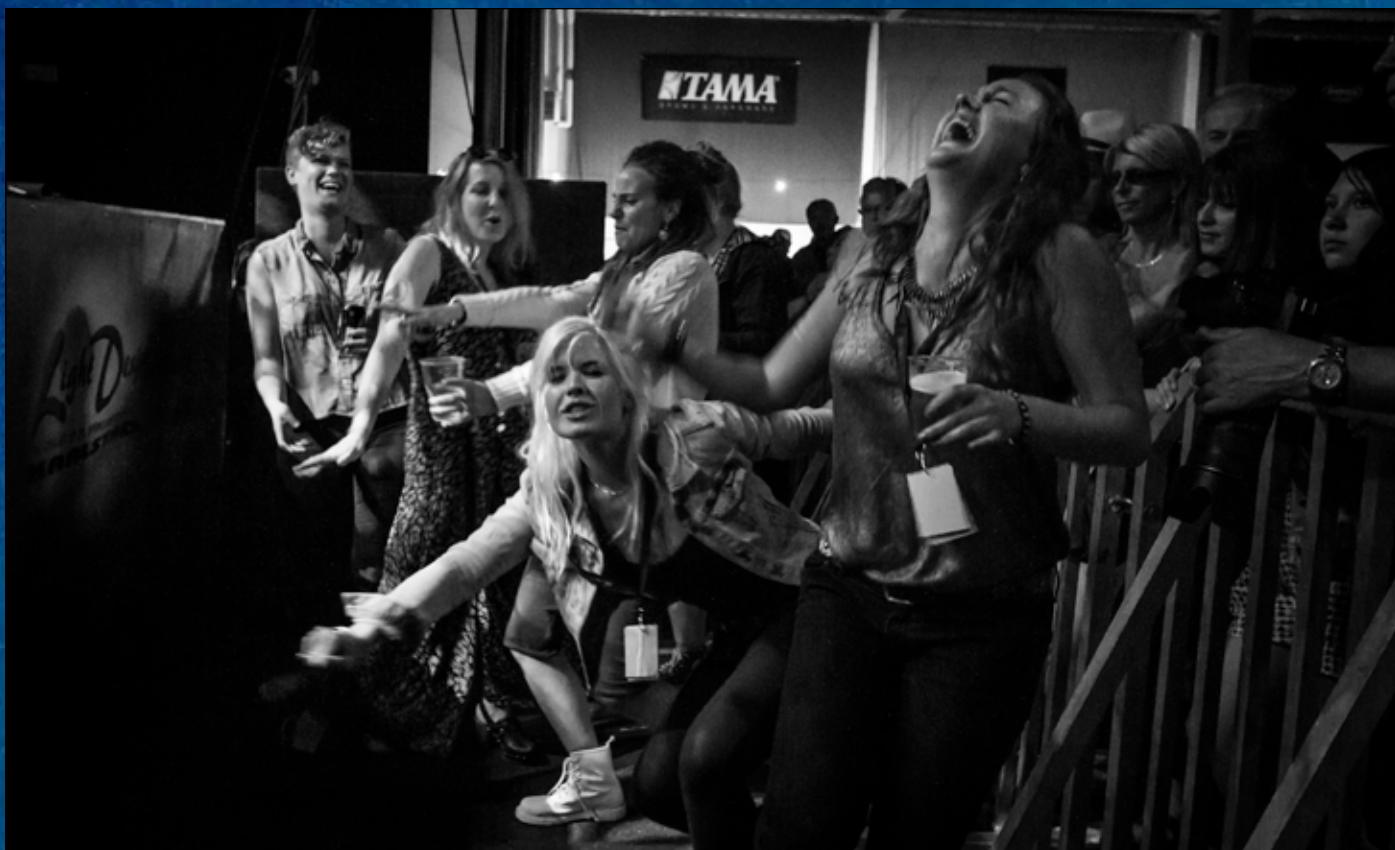
Slutligen måste det nämnas att på torsdagen efter invigningen i Kultumagasinet så steg en minst sagt rörd Christer Nilsson, ordförande i bluesföreningen, upp på scenen och berättade att han hade fått ett telefonsamtal från en privatperson som ville ha reda på kontonumret till Bluesföreningen. Personen som ringde var inte så mycket för bluesmusik, men tyckte att evenemanget var så viktigt för Åmål och Åmålsborna att 100 000 kronor skänktes till Åmåls Bluesförening! Jag förstår att Christer blev rörd. Hundratusen tack!

Som sagt, bluesfesten berör många och alla vill innerst inne ÅBF väl. I år känns det som att de flesta har förstått vikten av att lösa entrébiljett till arenabluesen. Det är den som är grunden till nästkommande års fest.

Nu ser vi fram emot 11-14 juli 2019 då det är dags för nästa bluesfest. Ekonomin finns, bara ÅBF orkar rekrytera frivilliga till att genomföra den.

Intresserad att hjälpa till? Kolla på www.bluesfest.net, eller ring blueskontoret, 0532-713 98.

Terje Olsen

Min bästa bluesbild – Maria Olsen. Varför har jag valt denna bild? Skulle man inte ha en artist på denna bild? Jo, det har jag ju! En hel drös av dem! När jag väljer favoritbilder har de alltid en känslomässig anknytning på något sätt. Det är sällan de tekniskt bra bilderna som faller mig i smaken. Istället är det de bilderna som innehåller något speciellt som tar sig in i mitt hjärta. 2015 gästade Jasmine Kara Åmåls bluesfest, och jag tror många höjde ögonbrynen över att hon valdes ut att delta i en bluesfest. Själv såg jag fram emot att se henne. Det var ett av de första åren som jag fotograferade Åmåls Bluesfest. Jag var nervös, jag tyckte inte att korten dög, och jag hade faktiskt problem med vad jag skulle fotografera – hur konstigt det än låter. Jag kommer ihåg att jag blev så imponerad av Jasmines tatuering, det stod "respect" på hennes arm. Ett ord som har stor betydelse för mig, och som föranledde ett blogginlägg på min hemsida. När jag stått i fotodiket ett tag så såg jag i ögonvrån att det rörde sig. Ladies Got The Blues stod bredvid mig och hejade på Jasmine. Jag kollar snabbt på kameran, och ser att jag har rätt objektiv på. Yes! Jag tar några bilder, och ser att de håller hyfsat! Är denna bild bra tekniskt sett? Nej. Men om det är något som är Åmåls Bluesfest för mig så är det enkelhet och glädje – och det är precis det jag ser i denna bild. Man har under blueshelgen en kollektiv glädjeyra i hela Åmål, och denna bild symboliserar detta för mig. Så för mig var bildvalet inte svårt.

Min bästa bluesbild – Terje Olsen. Nadia Hamouchi i Ladies Got the Blues från 2015. Det som tilltalar mig med bilden är ljuset och diagonalen som skapas med hjälp av ljusstrålarna och Nadia som i detta ögonblick lutar sig bakåt.

TEXAS

JUMP ON BOARD

Pustervik

Söndag 23 september

Glasgowbandet Texas har sålt över 40 miljoner album sedan debuten med "Southside" 1989. Redan från starten har Texas varit ett band som är lätt att känna igen, även om du inte hört låten tidigare. Sharleen Spiteris röst är lika stark som unik. Bandets sound har också varit förhållandevis intakt genom alla år. Debutalbumet, "Southside" hade en otroligt stark inledning med "I Don't Want A Lover", "Tell me why" och "Everyday now", redan där hade Texas fångat mig.

Bandet lyckades dock inte följa upp den starka debuten, de följande två albumen hade inte samma styrka. Det var först på fjärde albumet "White On Blonde" från 1997 som Texas hittade rätt igen och jag gillade även det följande albumet "The Hush". Därefter har jag tappat Texas lite men nya "Jump On Board" är spännande.

Det känns lite som om Texas sökt sig tillbaka till det

sound de hade i början. Låtarna är också bättre än på länge, så det är inte utan att det lockar med en tur ned till Göteborg i september. För oavsett vad jag tyckt om bandets skivor genom åren, Texas är ett band som levererar live. Sharleens röst låter bättre än på länge.

Under hösten är Texas ute på turné med nya albumet i bagaget. Söndagen den 23 september har turen kommit till fantastiska Pustervik i Göteborg. En av de bästa konsertplatserna i Sverige för oss som gillar rock. Rekommenderas.

Tony Berg

Anyone with a good record collection will always be in love

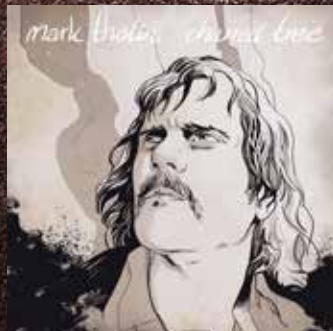
Åmålsprocucerade vinylalbum till
det löjligt låga priset 150 kr/album

Mark/Martin
Mark/Martin

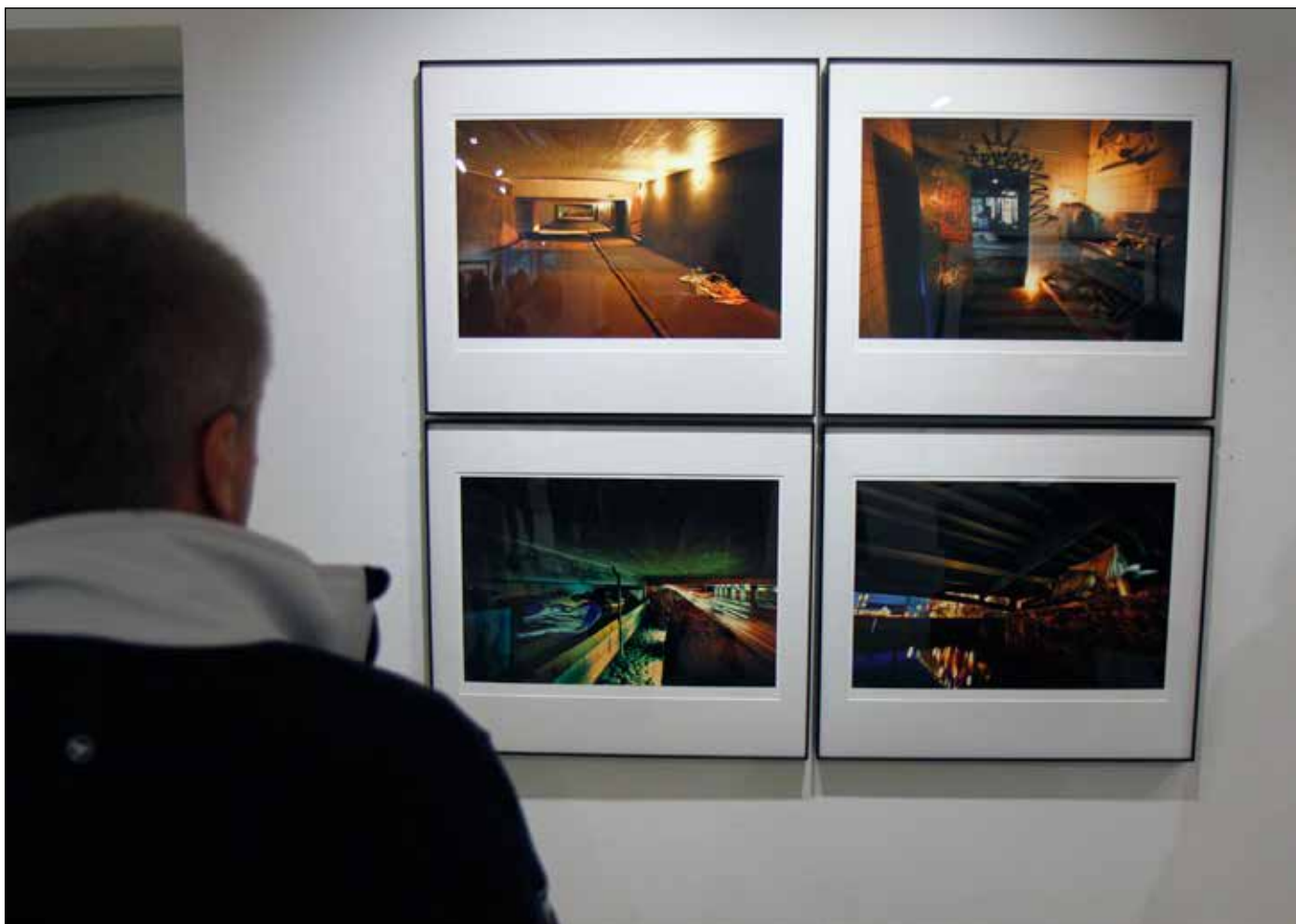
Marcus Bohm & The bang
56

Mark Tholin
Charred tree

Skivorna kan du köpa hos Åmåls Grafiska AB, Nygårdsvägen 7, Åmål 0532-126 60

Håkan Ludwigsons retrospektiva utställning "Connecting The Dots" innehåller bilder från hela hans karriär som fotograf. Från Australiensiska cowboys och uteligare i Sverige till Alfred Hitchcock och Teneriffas operahuset. En fantastisk mix från en fantastisk fotograf.

Foto: Tony Berg

Ludwigsons utställning går rakt till hjärtat

Lördag 18 augusti var det stor vernissage för Håkan Ludwigsons utställning "Connecting The Dots" i Vänersborgs konsthall. Ludwigsons retrospektiva utställning är en fantastisk cocktail av bilder från hans karriär som fotograf.

Det skall erkännas direkt, det var inte utan förväntningar vi åkte till Vänersborgs för att se Håkan Ludwigsons utställning. Ända sedan jag såg hans bilder ur serien "Balls & Bulldust" vid en fotofestival i Mullsjö för ett antal år sedan har jag följt hans fotograferande.

Vi hade den stora ynnesten att se Håkan som gäst på årets upplaga av Åmåls Fotofest där Åmålspubliken fick chansen att se hans fantastiska bilder av Australiensiska cowboys. Vilka bilder, vilka färger.

Några av dem fanns med på utställningen i Vänersborg, så det blev ett kärt återseende. Men det fanns så mycket andra bilder jag inte sett tidigare som gick direkt till hjärtat. En av de bilder som gjorde störst intryck var ett fotografi på USA:s flagga. En flagga som hade en del skavanker, lite repor, jack och hål. I sig en vacker bild, men den hade också en djupare innebörd, vilket titeln på bilden, "Trumpland", skvallrar om. "Trumpland" är en av flera starka bilder från USA – drömmarnas land. Men det är inte alla som kan

uppfylla sina drömmar. Bilden på ett antal gravstenar är lika vacker som den är hemsk. Gravstenarna tillhör människor som dött under sin tid på fängelset i Huntsville, Texas och vars kroppar inga anhöriga gjort anspråk på. Känns jobbigt när de tankarna sjunker in, de kanske inte var världens snällaste människor, men ändå.

Jag fastnade också för bilderna på Teneriffas operahus och Design Museum Holon i Tel Aviv var fantastiska. Visst det är lysande arkitektur, men det gäller ändå att fånga byggnadernas själ, något Ludwigson lyckats med till fullo. Ett och annat känt ansikte fanns också på väggarna i konsthallen. Alfred Hitchcock tittade lite underfundigt ut över salen och bredvid honom hängde en bild på Jimi Hendrix och hans band.

Att Vänersborgsborna gillar sin fotograf var inte att ta miste på. Det var ett tag ganska svårt att se bilderna då konsthallen stundtals påminde om en välfylld spårvagn i rusningstid – i Tokyo. Men när det väl lugnat ned sig lite fanns det möjlighet att ta in hela utställningen. 48 fantastiska bilder vilket gjorde att man gick ut i det lätta Vänersborgsregnet med ett leende på läpparna. Utställningen pågår till 26 september.

Tony Berg

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

Nya direktiv från myndigheten för livsnödvändig kultur gör gällande att
**Ingen vinylsamling är komplett utan nedanstående
tre vinylskivor från Åmålsbandet Magnolia**

***Så gör dig själv och dina nära en tjänst
Köp dessa skivor redan idag och förbättra ditt liv!***

På djupt vatten
Vinylalbum 150:-

Svarta sagor
Vinylalbum 150:-

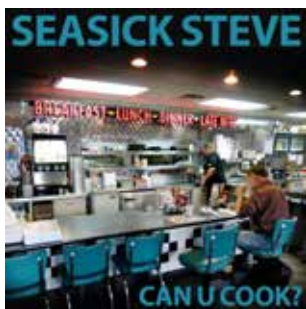

Ge ditt liv en chans
På baksidan finns
Kometen: Ball of fire
Vinylsingel 60:-

Skivorna kan du köpa hos Åmåls Grafiska AB, Nygårdsvägen 7, Åmål 0532-126 60

Foto: Tony Berg

Seasick Steve Can U Cook? (BMG)

Seasick Steve är tillbaka med ett nytt album. På detta album har Steve och Dan Magnusson fått sällskap av Luther Dickinson, på gitarr och en rad andra lite små-udda instrument. Luther

kommer också att vara med på turnén under hösten i samband med att albumet släpps den 28 september.

Albumet har spelats in i omgångar på Shrimp Boat Studio på Key West i Florida, RAK Studios i London, Sputnik Sound och Royal Studios i Nashville, Tennessee.

Gästlistan på albumet är spännande, eller vad sägs om Ed Sheeran, Joe Rubel, Rev. Charles Hodges och Mickey Raphael, Cory Younts, Adam Double och Jan Paternoster.

Seasick Steve har med åren gjort sig känd med en stadigt pulserande korsning av blues, rock och country. Dan Magnusson lägger en stabil rytmisk grund som Steve ofta kryddar med sitt ganska säregna sätt att spela gitarr.

Jag förstår att publiken tagit detta till sina hjärtan. Det är lätt att komma på sig själva med att sitta och hamra med i takt på skrivbordet, i bilen, eller vart man befinner sig.

Den typen av låtar finns det en handfull av på albumet,

men de låtar jag gillar bäst är de lite lugnare låtarna. Där tycker jag att Steves röst kommer mer till sin rätt, och han har en bra röst, perfekt för lite lugnare och mer målande melodier.

Andra låten, "Lay", är en av mina stora favoriter på albumet. Det är en av de lugna låtar jag beskrev tidigare. Framförandet och texten låser fast mig. För mig är detta en låt som kräver ett aktivt lyssnande och det är då musiken blir som bäst. Jag är också svag för "Get My Drift", som även den har ett lugnare tempo. En låt som skulle passa perfekt i en ödesmättad filmscen, kanske filmad i svartvitt. När jag lyssnat på låten några gånger blir intrycken starkare. Jo, låten har en filmistisk känsla över sig.

"Chewin' On Da Blues" förflyttar oss till en rökig, nedgången musikklubb någonstans i de sämre delarna av en större stad, inte otänkbart i den amerikanska södern. En oansenlig dörr i en gränd leder in i en dunkelt upplyst klubb, på scenen sitter två skäggiga herrar och levererar en lugn med taktfast lätt gråtande låt om livets orättvisor. Det är bilden jag målar upp till låten, men var och en har sin egen tolkning.

Jag har lyssnat på låtarna som finns på vinylalbumet, de som väljer cd-versionen får ytterligare tre låtar. För er som vill se Steve, Dan och Luther under höstturnén är besöket på Vega i Köpenhamn den 7 oktober det närmaste Sverige de kommer under denna turné.

Tony Berg

Blackberry Smoke

Pustervik

Onsdag 24 oktober

Blackberry Smoke från Atlanta i Georgia är ett fantastiskt liveband som gästade Sverige ett antal gånger. Första gången jag såg bandet var på Trägårn i Göteborg 2014. Då hade jag köpt deras två senaste album och gillade verkligen det jag hörde. Så jag hade ganska stora förväntningar när vi visade våra biljetter och gick in på Trägårn. Finns alltid en risk att gå på en konsert med högt ställda förväntningar, men Blackberry Smoke var bättre än jag hoppats på. Sedan den dagen har jag varit ett stort fan av Blackberry Smoke och sett dem ytterligare några gånger till.

Musiken är en salig blandning av sydstatsrock, lite country, lite blues och ren rock. En perfekt mix som gör sig alldeles lysande på scen. Lägg därtill att det handlar om ett gäng riktigt bra musiker så är det lätt att förstå att bandet blir allt populärare för varje dag som går.

Blackberry Smoke har gått den långa vägen och spelat på ett antal små krogar runt om i hemstaten Georgia. Nu blir det hela tiden större och större arenor. Hemma i USA är de riktigt stora men har även en stor och trogen publik i Europa. Det är en ynnest att få chansen att se ett band som Blackberry Smoke på en så intim klubb som Pustervik. Så chansen är stor att man står i publiken även denna gång.

Tony Berg

**Här slutar
allmän väg**

I Båstnäs finns inga lapplisor som förstör din dag! **Välkommen till ett stycke svensk bilhistoria i Värmlandsskogarna**

Jag kan tänka mig att Båstnäs gamla bilskrot säkert upprör en och annan miljövän. Många hundra rostiga gamla skrotbilar utställda mitt i den djupa Värmlandsskogen. För många andra, däribland undertecknad, är det ett spännande utflyktsmål som med lite fantasi kan berätta en hel del om den svenska bilhistorian åtminstone från åren 1952–1969 då skroten var aktiv.

Lilla Båstnäs ligger ungefär tre mil söder om Töcksfors i Värmland, med den norska gränsen på promenadavstånd, en hyfsat lång promenad visserligen, men ändå.

Första gången jag besökte Båstnäs var vid en roadtrip med Anders Österberg. Flera fotografer hade pratat om bilkyrkogården och att det skulle finnas en del att fotografera och titta på. Så med stigande förväntan styrdes bilen allt längre in i den djupa Värmlandsskogen. Trädgränsen kröp allt närmare vägkanten, det blev glesare och glesare mellan hus och gårdar.

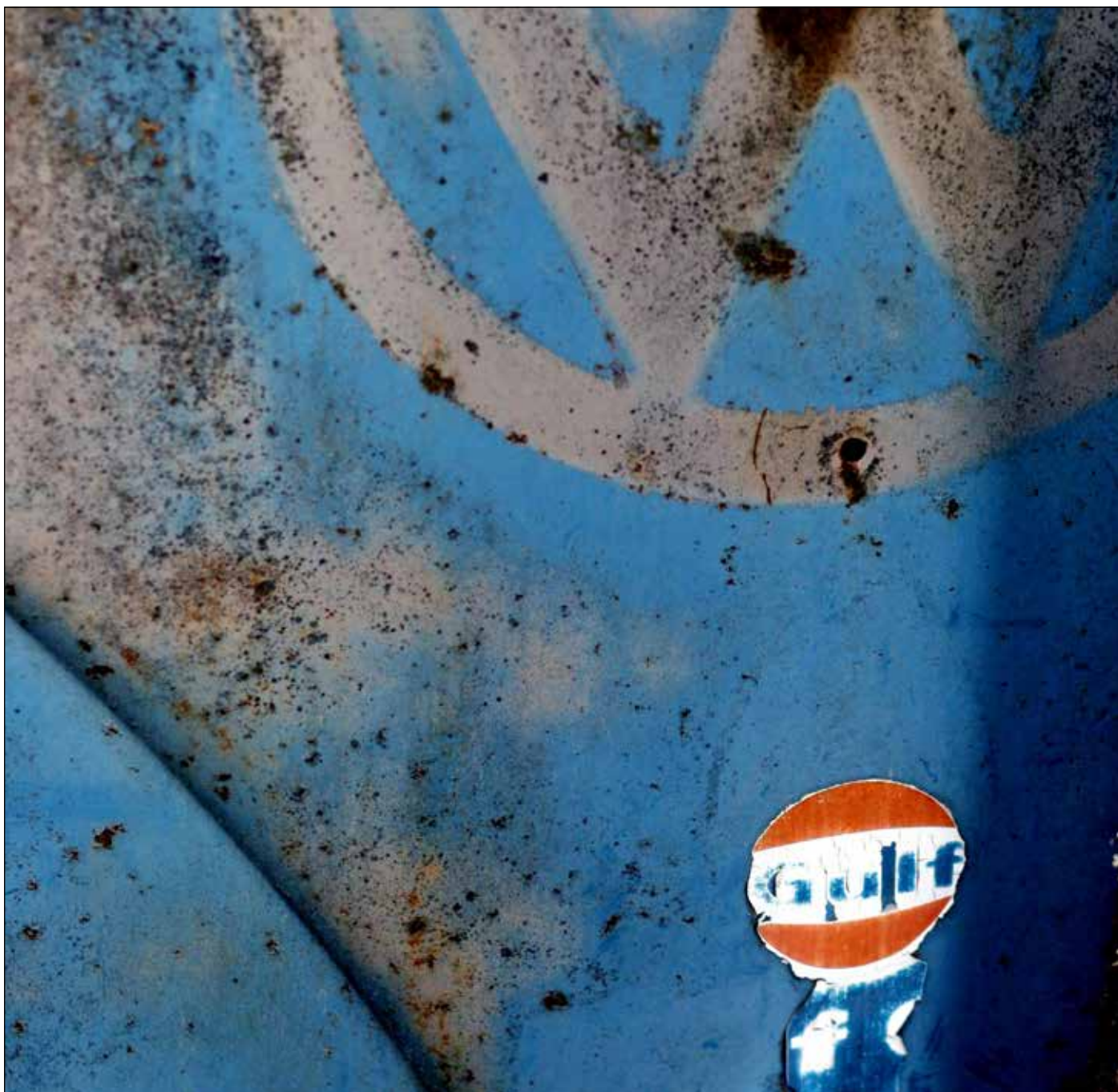
När vägen var som smalast och träden nästan var uppe på vägen funderade vi på att vända, övertygade om att vi kört fel.

– Vi fortsätter tills vi hittar någonstans att vända, sade Anders.

Efter en högerkurva fanns den bara där, den blåvita skylten som stolt deklarerade att vi kommit till Båstnäs, men vart var bilarna? Vi hade nog kört fel? Det enda vi såg var skog, men vägen fortsatte en liten bit till, och efter nästa kurva såg vi den första bilen vid vägkanten, sedan blev de bara fler och fler.

Framme vid den gamla verkstaden på Ivanssons BILDemontering stod nästa vägskylt – här slutar allmän väg. Men det spelade ingen större roll, vi var framme. Trots att flera tidigare besökare hade lovordat bilkyrkogården var de inte i närheten av att förmedla hur storslagen den egentligen är, eller var är kanske mer rätt ordval. Ett

planerat kort stopp blev snart till flera timmar – med kameran i högsta hugg.

Rad efter rad med gamla rostiga bilar. Efter att ha gått runt bland alla bilar en stund började jag så smått att inse att vi faktiskt vandrade runt i svensk bilhistoria. Jag var inte direkt lastgammal när skroten lades ned 1969, men jag kan tänka mig hur det såg ut på de svenska vägarna under 1950- och 60-talen.

Det är ingen vild gissning att Volvo, Volkswagen och Opel tillhörde de stora märkena. Eller också var det precis tvärtom, Eftersom nämnda märken dominerar på bilkyrkogården var det kanske så att de inte syntes till så mycket på de svenska vägarna?

Volkswagen finns det gott om på skroten, inte minst bussar, men givetvis en hel del bubblor också. När det gäller Volvo är det främst PV som dominerar i skogarna runt Båstnäs, men en och annan Duett och en del

Amazoner finns det också att titta på och beundra.

Många gamla firmabilar står utplacerade i skogen och fortsätter att stolt marknadsföra sina tidigare ägare. Här finns bland andra ett lastbilsskåp, med korrugerat plåttak, som en gång i tiden trafikerade Åmåls gator. På sidan av skåpet står det med stora och tydliga bokstäver Kungs Kemtvätt Åmål, och precis bredvid texten finns en bild på företagets mustaschprydda kung.

Några meter därifrån står en knallorange VW-pickup som en gång tjänstgjort hos Storås skogsförvaltning i Ställdalen.

En rolig detalj på bilkyrkogården är den gamla tillfartsvägen. När en ny väg in till bildemonteringen hade byggts ställdes inkommande skrotbilar på led efter varandra på den gamla vägen, som när den var full stängdes. Där har de sedan stått i ur och skur i sin kö, det måste vara ett svårslaget rekord när det gäller bilköer.

När jag besökte skroten första gången var det fullt av

bilar på fälten till höger om vägen när man kom från Töcksforsshället. De bilarna står inte kvar idag. Vid första besöket var det heller inte särskilt mycket vandaliserat, och många av skrotbilarna hade kvar sina emblem. Någon exakt siffra på hur många bilar det stod på åkrarna och ute i skogen fanns inte, men det borde ha varit någonstans bortåt 2 000. Idag är det betydligt färre bilar och många av dem har vandaliserats.

Rutor är krossade, emblem stulna och det har även klottrats på några bilar.

Båstnäs bilskrot är fortfarande en spännande plats, men inte riktigt lika magisk som vid första besöket 2006.

Det var bröderna Rune och Tore Ivansson som drev Ivanssons Bildemontering. Kunderna kom främst från Norge där det på den tiden var förhållandevis fattigt, och det gällde att hitta reservdelar för att hålla bilarna rullande.

Hos bröderna Ivansson hittade de ofta vad de sökte i reservdelar, det hände till och med att de hade med sig halva bilar hem, delar som togs med över gränsen som turistgoods.

Det fanns ganska gott om fräscha reservdelar på den tiden då många av de bilar som skrotades inte hade gått mer än 4 000 mil.

Numer kommer besökarna för att titta, fotografera, rita eller måla – och beundra. Låt vara att det egentligen handlar om skrot, men en plats som Båstnäs bilkyrkogård är värd att bevaras åt eftervärlden. Årjängs kommun sitter på en guldgruva, både för vanliga besökare och historiker.

Själv har jag varit i Båstnäs tre gånger och varje gång har jag upptäckt något nytt som jag missat tidigare även om skroten tyvärr fått mycket stryk de senaste åren.

Text & bild: Tony Berg

Niklas Olsson

Åmålsfotograf som fotat Åmålsprofiler

Niklas bor sedan 2005 i Göteborg med sambon Anna, samt två hundar. Han är född och uppvuxen i Åmål, där familjen fortfarande bor kvar.

Niklas fotointresse vaknade i början på 2000-talet, när han efter en arbetsplatsolycka tvingades skaffa sig nya intressen. Han beslutade sig på ett tidigt stadium för att inte låta olyckan påverka honom negativt, utan att vända händelsen till något positivt. Han upptäckte fotografen, det var en hobby som gav honom energi.

Efter de första stapplande stegen inom fotografen med varierande resultat, så hoppade Niklas på en kvällskurs. Där träffade han kompisar med samma intresse. Dessa vänner har han fortfarande kontakt med, och de fotograferar ibland ihop.

– Ett tips jag har för de med fotografi som hobby är att försöka träffa likasinnade. Kunskapen och inspirationen det ger är ovärderlig för er utveckling.

Till att börja med fotograferade Niklas allt som kom framför kameran. Men han upptäckte rätt snart att det som gav mest energi var att fotografera djur och människor.

– Att det blivit mest hundar framför kameran, beror på att jag skaffade hund 2010. Den är med mig jämt och protesterar aldrig när jag vill fota!

Fotograferandet ledde så småningom till att hobbyn blev ett yrke. Han började arbeta på Franz media i Göteborg, men sedan 2017 har han ett företag, Nofoto. Uppdragen som fotograf varierar. Allt från produktfoto till bröllop, och såklart även porträttbilder.

Niklas hade en längre tid känt att han ville ha ett projekt att sätta tändarna i. Under juledigheten 2016 startade han upp vad som sedan skulle bli "Åmålsprofiler". Pappa Claes var först att hamna framför kameran.

– Det hela startade faktiskt som en kul grej, säger Niklas. Jag började fotografera några av profilerna utan att veta vad det skulle leda till.

Till slut började tanken snurra att han faktiskt skulle kunna göra något av alla porträtt. Niklas pratade med Kulturhuset i Åmål, som tyckte att det skulle vara toppen

att ha en utställning med profilerna under stadens 375-årsfirande.

Niklas började skissa på vilka Åmålsprofiler som skulle kunna tänkas platsa i utställningen.

– Det finns ju många profiler som skulle kunna vara med, så jag fick tänka till ordentligt när jag gjorde mitt urval. Det jag var noga med var att bilderna skulle visa profilerna "in action". Min egen pappa Claes till exempel, honom fotograferade jag med boxhandskar vid en boxningssäck. Det är ju så folk i Åmål känner till honom.

Andra som fotograferats är tennistalangen Bella Bergqvist Larsson, löparens Janne Hagelbrandt, brottaren Thinka Berg, skytten Kate Magnusson och inte minst gamle rektorn Tage Stahre.

Inte en enda av de tillfrågade profilerna sade nej.

Mitt under Åmåls födelsedagskalas hade Niklas vernissage på sina Åmålsbilder i Åmåls Kulturhus. Till Niklas stora glädje kom det mycket folk under vernissagen. Många av de som kom under helgen återvände flera gånger, och hade med sig sina vänner.

– Det var en jämn ström hela veckan, vilket var så kul – och faktiskt smickrande!

Utställningen hängde på Åmåls kulturhus under första veckan i april, men nu får Åmålsborna chansen igen!

– Ja, mellan 15/9-31/10 kommer utställningen att sättas upp igen, fast denna gång på Stadshotellet! Mina tankar med utställningen är att man ska kunna "se" vad personen är känd för, utan att egentligen behöva läsa texten som sitter i anslutning till varje bild.

Många har frågat Niklas vad som kommer att hända med projektet framöver. En tanke som Niklas brottas med är att göra en fotobok med alla porträtt.

– Fast då behövs det flera porträtt, minst det dubbla. De 20 bilderna jag har räcker inte så långt.

Vi på Baretta Magazine är övertygad om att Niklas kan ta ytterligare 20 porträtt, och boken – den ser vi fram emot.

Vi syns väl på utställningen?

Maria Olsen

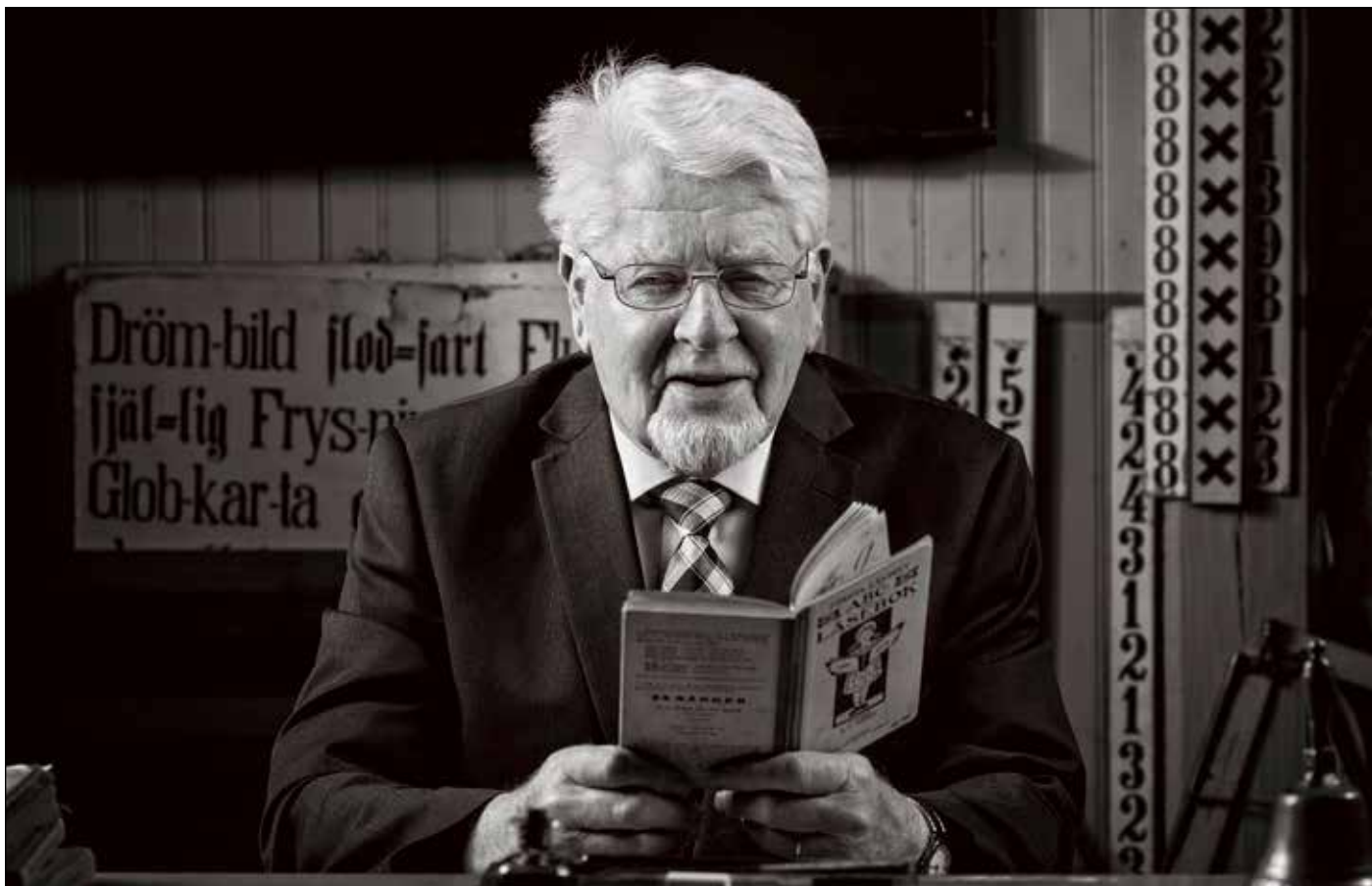
Niklas Olsson, här med sin luftkamera, har porträtterat Åmålsprofiler och ställer nu ut bilderna för andra gången.

Foto: Maria Olsen

Bella Bergkvist, ungt tennislöfte från Åmål.

Foto: Niklas Olsson

Tidigare rekorn Tage Stahre i Årbols skolmuseum.

Foto: Niklas Olsson

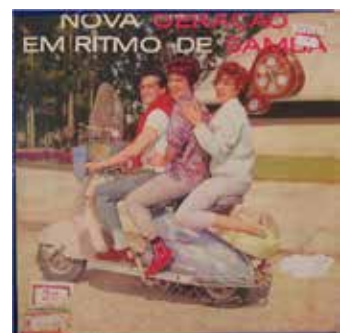
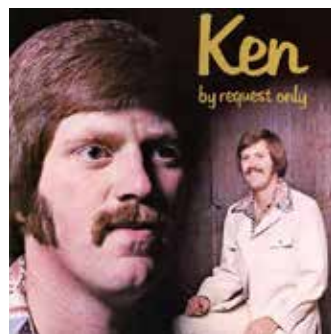
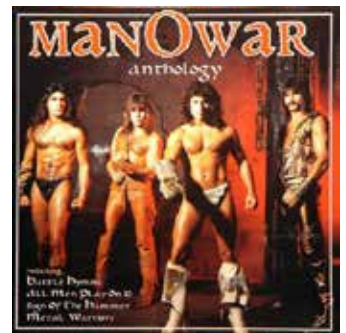

Thinka Berg.
Foto: Niklas Olsson

Världens fulaste skivomslag?

Det finns klassiska som alla kommer ihåg. Ibland kan det bero på att musiken är osedvanligt bra, ibland på omslaget i sig självt. Men det finns också de som inte lyckats fullt ut,

eller... de har inte lyckats överhuvudtaget. Någon borde kanske ha stoppat dessa omslag. Man kan fundera på hur de tänkte.

Vill du följa med hem till mig – och lyssna på lite vax?

Linn Elvborn

Åmål

Vad lyssnar du mest just nu?

Just nu lyssnar jag mest på hårdrock, både melodiöst och tyngre. Årstiderna styr faktiskt mitt val av musik rätt mycket. På våren lyssnar jag på svensk trallpunk, sommaren blir det mycket radiomusik, på hösten rap och country, på vintern (och hela året) hårdrock.

Vilken var den första skivan du köpte själv?

När jag började köpa skivor kunde man köpa singlar. Har för mig att de va hyfsat billiga också. Så första musiken jag köpte själv va en singel med No Doubt, "I'm just a girl". Första hela albumet däremot var en av samlingarna "Absolute music".

Och vart köpte du den?

Köptes på Hertz (lite dåligt minne ang namnet, men det låg på hörnet där espresso house ligger idag) i Karlstad.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

"The essential" Bruce Springsteen.

Bästa partyplattan för lördag kväll?

Brukar spela banditrock (radio) på fest för då slipper man sitta och leta runt bland en massa bra musik. De blandar allt åt en.

Bästa söndagsplattan?

På söndagar vill jag lyssna på soundtracket till filmen "Crazy Heart". Lite country passar fint då.

METALLDETEKTORN

Fredagar kl 21.00 • radio45.se • 98,1

RADIO45

Vilse i Vinylen

Onsdagar kl 15.00 • radio45.se • 98,1

Blue Shop

Blues Unfolded Fotobok av Berg/Wangeby.....	250:-/st
Åmåls Bluesfest Fotobok av Tilt Photogroup	250:-/st
Keps löjligt cool	150:-/st
Bluesfest-dvd 2014, 2015, 2016, 2017	150:-/st
Pins med bluesfestlogga.....	20:-/st
Dekal med bluesfestlogga	20:-/st
Nyckelband ordning och reda blues på freda.....	30:-/st
Vykort till någon du tycker om.....	5:-/st
Plektrum 10-pack.....	100:-/st
Tygväska Rymmer allt från program till öl (el alkohfritt alt)	120:-/st
T-shirts från tidigare festivaler	60:-/st, 100:-/2 st
T-shirt 2018 årets coola festivaltröja	170:-/st
Finns att köpa på	
Åmåls Bluesförening kansli, 0532-713 98	
www.bluesfest.net • info@bluesfest.ny	

Good Blues Never Fade

Jack & Love spelar i Åmål

**Åmåls stadshotell
Fredag 14 september**

Att Jack Vreeswijk skulle bli musiker var kanske ingen högoddsare. Pappa var Cornelis Vreeswijk som var, och är, en av Sveriges mest älskade artister.

Jacks egen karriär inom musiken inleddes som för så många andra i ett garageband. Jacks första band hette Fulihufvet och det såg ut som om framtiden låg utstakad. De erbjöds skivkontrakt, men när det skulle skrivas under gick bolaget i konkurs och bandet lades ned.

Året var 1985 och musiken hamnade lite på sparlåga. Det tog tio år innan Jack var tillbaka med skivdebuten "Is i magen" som ett riktigt bra debutalbum som orättvist nog hela tiden mättes mot pappa Cornelis skivor. Kort efter detta träffades Jack och Love Tholin på Åmåls visfestival 1998. De har sedan arbetat ihop under många år och flertalet av Jacks skivor är inspelade i Loves studio på Kyrkogatan i Åmål.

När duon började spela ihop var det på pubar, pizzerior och andra små ställen. Med åren har de byggt upp en allt större skara följare och har även släppt en handfull riktigt bra album.

Fredagen den 14 september spelar duon på Åmåls stadshotell och det blir en blandning av eget material och en del av pappa Cornelis låtar. Det är en spelning som varmt kan rekommenderas för alla och är du visälskare borde det nästan vara obligatoriskt att närvara.

Tony Berg

2018 BLUES AT SEA!

ett. 2002

Lördag 20 oktober

Jumpin'up - Swing and Jive (Sicily, Italy)

Nellie Tiger Travis with the Top Dogs (US/S)

**Kjell Gustavsson R&B Orchestra
med gäst Tove Gustavsson**

Roffe Wikström band

Kokomo Kings

Wentus Blues Band (SF)

Barrence Whitfield (US)

Lystam & Bang

Bill's Boogie Band

- Bill Öhrström & Kenny Håkansson med flera

Karin Rudefelt & Doctor Blues

Baba Blues

Factory Smokers Street Revue

Eric Hansson & Slidin' Slim

I Pianobaren: Ulf Sandström & Bo Gustafsson

I puben Dr Harmonica (US)

DJ Svante Grundberg

FÖLJ MED OCH UPPLEV EN BLUESFEST UTAN LIKE!

Lördag 20 oktober 18.00 avgår MS Viking Cinderella från Stadsgårdskajen i Stockholm.

En superbluesfest på fartyget som har den största nattklubben.

Följ med på 24 timmars MUSIKFEST! Åter 15.30 dagen efter.

Priser från 495:- Buffé 324:-

- Skivmässan ombord!! • 12 barer
- 4 scener • 15 band • Tax Free
- Största nattklubben
- Bluesotek med bara rätt musik
- 2500 likasinnade festfolk
- Konferensmöjligheter
- Stor pool- och spa-avdelning
- Förmånliga bussanslutningar
- P-plats ombord 295:-

Plats i hytt och kryssning på Östersjön med avgång Stadsgårdskajen 18.00. Buffé med starköl och vin där du äter och dricker så mycket du vill, en mängd artistuppträdanden under 24 timmars musidfest. Fri entré till skivmässan, bluesotek med bara rätt musik och 2500 likasinnade festdeltagare.

**50-årsfest
ombord!**

Info: Telefon butiken 016-13 29 02 • Måndag-fredag 15-18, lördag 13-15 • Mobil: 0708 13 29 00

NYA BOKNINGSRUTINER !!! BOKAS ENDAST HOS TUNA TRAFIK !!!

Bokning: www.tunatrafik.se/resor/rock-at-sea

Telefon: 016-542 88 80 mellan 09.00-12.00 vardagar utom dag före röd dag

Sällskap från 21 personer och uppåt mailar uppgifter på

rockatsea@tunatrafik.se

Vi öppnar bokningen 1/6 kl 09.00

www.bluesatsea.se • www.julymorning.nu • www.facebook.com/bluesatsea

Är det originalet ni önskar bevista så är det BLUES AT SEA som gäller!

Nästa nummer av Baretta Magazine kommer 30 november
Tipsa oss gärna om evenemang, porträtt och annat
barettamagazine@gmail.com

baretta
magazine